

BIL JE MAJ IN PAPEŽ PRI NAS

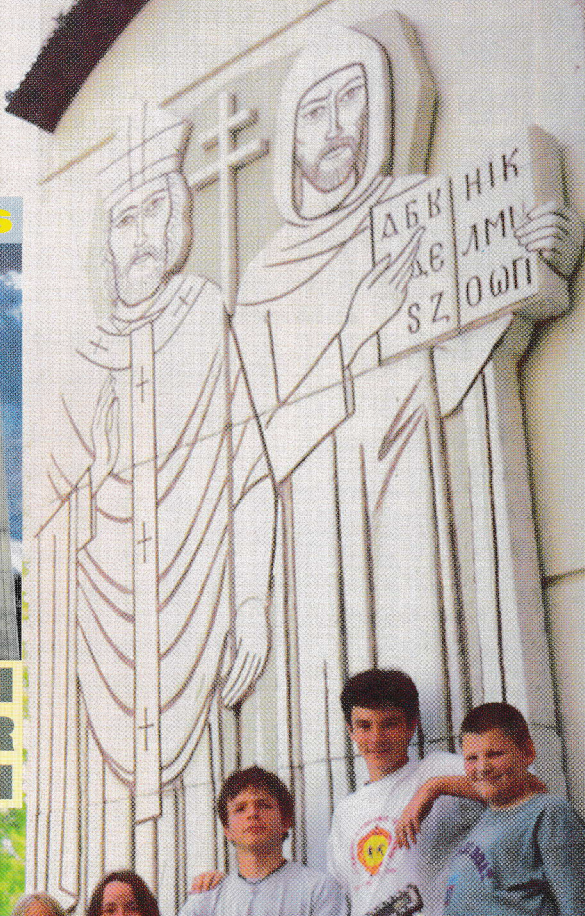
**SALEZIJANSKI
MLADINSKI CENTER
V RADENCIH**

KORAJŽA VELJA

MISIJONAR SAKSIDA

NOVOMAŠNIKI POZDRAVLJENI

Urednik vam

SMC Radenci (foto Mauko)

SALEZIJANSKI VESTNIK 4/96
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastoj. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Težko bi našteli vse, kar smo doživljali zadnja dva meseca. Gotovo pa vse presega praznovanje 1250-letnice krščanstva slovenskega ljudstva, ki se ga je udeležil papež Janez Pavel II. Njegova sporočila bodo še dolgo odmevala v naših dušah in v našem življenju. Z novo evangelizacijo hoče vse kristjane, zlasti še katoličane, utrditi v veri na pragu 2.000-letnice krščanstva. Bog bodi zahvaljen za te milostne trenutke!

Mladi so praznovali na mnogih krajih, tako da bi težko izločili katero praznovanj. Vendar naj omenimo Črno jezero '96, festival otrok na Rakovniku, ki je pomenilo veliko radosti in veselja 1.400 mladim, da si je to težko predstavljati tistim, ki niso bili zraven. Občudovanja vredno je zlasti 200 mladih animatorjev, ki so za svoje mlajše prijatelje veliko žrtvovali.

Nepozabno je bilo tudi doživetje ob Mariji Pomočnici na Rakovniku, pa naj bo to bedenje mladih, molitveni dan za duhovne poklice, dogajanje pri lurški kapeli, nočno bedenje odraslih, ali osrednje slavje ob milostnem kipu Marije Pomočnice z beograjskim nadškofofom dr. Francem Perkom. Peli in molili smo tudi za vse tiste, ki se romarskega shoda niso mogli udeležiti.

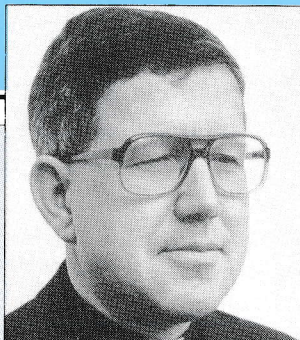
Veselim se letošnjih novomašnikov - salezijanci imamo hvala Bogu tri, novih diakonov, pa tudi tistih, ki so se že ali se bodo te dni odločili za duhovni poklic. Tako se tudi salezijancem obeta večje število kandidatov, zato bo noviciat spet doma, in sicer na Rakovniku. Molimo za mlade, kajti marsikomu pri odločitvi za duhovni poklic manjka samo še naša molitvena podpora.

S tem vsebina te številke Vestnika še zdaleč ni izčrpana. Veselimo se zlate maše misijonarja Ernesta Saksida, ki jo bo praznoval na Rakovniku 28. julija ob 14.30. Pridite, prijatelji misijonov. Takrat boste lahko dobili knjigo o njegovem delu Pustite otroke k meni.

Hvala velikodušnim dobrotnikom, ki se vam žal ne moremo vedno ustrezno zahvaliti. Upamo, da je "evidenca" v nebesih popolna in da ne bo izgubljeno nobeno dobro delo. Naj korajža velja tudi za naše delo.

Do naslednje številke lepo pozdravljeni.

Tone Ciglar

VAŠKI VODNJAK

Misel na vaški vodnjak mi ni prišla zaradi poletnih mesecev ali vročine. Sredi neštetihi dnevnih opravil mi ne "gresta iz glave" dva velika zadnja dogodka. Tudi ne govorim o njem samo zaradi tega, ker je tako simpatični papež Janez XXIII. rad uporabljal to podobo za Cerkev.

Mislim najprej na nas dvesto petnajst salezijancev, ki smo se zbrali na 24. vrhovnem zboru v Rimu. In še na dvajset laikov, ki so bili z nami več kot dober teden dni. Bili smo z vseh celin, vseh barv, jezikov kultur in manir.

Jaz, ki sem moral vso mladost iz ozračja srkati razredni boj, poslušati kar naprej in naprej besede o gnilobi Cerkve (sicer pa, mar ne poslušamo nekaj teh starih melodij še zdaj v naši najbolj pomembni državni hiši?), se tokrat nisem mogel načuditi, kaj vse se dogaja samo v don Boskovem imenu na vseh koncih sveta. Koliko ljudi je don Bosko pritegnil, navdihnil, duhovno obogatil in jih naredil za resnične apostole omike ljubezni. Kako ta vodnjak odžega in poživi. Kako je prijetno srečevanje ob zajemanju te vode. Kako to navzven nevidno bogastvo vodnjaka vse vaščane sveta povezuje.

Ne le zaradi bolj ozaveščenega ekološkega čuta, marveč iz najgloblje duhovne zavesti se danes načrtno vračamo k virom.

V don Bosku, kakor ga je na nov način odkril vrhovni zbor, najdemo resničen vodnjak za zavestno in polno življenje kristjanov našega časa. Napraviti je treba le zavestno odločitev ter k temu vodnjaku prihajati redno, načrtno in z resnično žejo, da bi postali "pošteni državljani in dobri kristjani".

Vabim prav vse, da bi se v pripravi na 100-letnico prihoda don Boskovih sinov v Slovenijo radi zbirali pri tem vodnjaku in uredili vse tako, da bi mogli črpati čimveč sveže pijače za čimveč ljudi iz njegovih velikih globin.

O drugem dogodku je skorajda že odveč pisati. Kako prezreti dolge reke ljudi, ki so se tokrat stekale in odtekale od velikega vodnjaka vesoljnega pastirja Cerkve? Prepričan sem, da doslej takih prizorov še ni bilo v zgodovini slovenskega naroda in Cerkve na Slovenskem! Gre za nekaj popolnoma novega in neizbrisnega. Ko je sveti oče Janez Pavel II. poljubil slovensko zemljo, se je ta vodnjak posebne Božje milosti ponovno in neuničljivo usidral v središče "slovenščine cele". In kdo more zanikati, da ta vodnjak ni odžegal reke ljudi, ki so v tistih lepih in sončnih dneh preplavile našo rodno grudo?

Da, Cerkev je resnično velik vodnjak za vse prebivalce sveta, ki je zdaj dejansko postal ena sama vas. Mogoče kdaj ta stoletni in tisočletni vodnjak sredi našega naselja spregledamo in so nam bolj privlačne zgolj sodobne pipe.

Toda znašli smo se v obdobju dokaj močne duhovne suše. Preživeli bomo ob zajemanju te pijače, srečevali se bomo kot bratje in sestre samo ob tem viru.

Začenjamo bližnjo pripravo na veliki jubilej leta 2000. Mogoče smo bili doslej še premalo seznanjeni s tem in se na to premalo pripravljamo. Začnimo se zbirati ob vodnjaku in beseda bo dala besedo, misel misel, pobuda novo pobudo. Vedno je najlepše in najbolj življenjsko to, kar privre na dan ob vodnjaku iz vodnjakov naših src.

Stanislav Hočevar
inšpektor

ŽELIMLJE

mladostnikov in odraslih.

Tema letošnjih srečanj je bila duhovnost v družini, o čemer je udeležencem spregovoril salezijanec Ciril Slapšak, župnik v Radencih, nato pa je bil pogovor v skupinah. Za otroke je bilo poskrbljeno varstvo in zanimiv program dela v delavnicah, mladi pa so se pogovarjali v svoji skupini. Po družabnem kosilu in prireditvi se srečanje zaključi s sveto mašo.

Vsakoletno veliko zanimanje za tovrstna srečanja kaže veliko potrebo po povezovanju in poglobljanju družin, ki hočejo nuditi otrokom čim boljše vzgojo in duhovno rast. Medsebojna spodbuda, življenjski zgled ter izmenjava izkušenj pomeni mnogim nad vse dragoceno pomoč. L. D.

SREČANJE DRUŽIN

Med programi, ki jih salezijanci vsako leto pripravljajo v Želimlju, so tudi SREČANJA DRUŽIN iz vse

Slovenije. Pripravljamo jih že enajst let. Tudi letos sta bili dve srečanju, prvo nedeljo v maju in drugo nedeljo v juniju. Skupno se je letos obeh srečanj udeležilo nad štiristo otrok,

ZBOR KOROTAN

Med skupinami slovenskih izseljencev, ki so se udeležile papeževega obiska v Sloveniji, je bil tudi slovenski pevski zbor KOROTAN iz Clevelanda v ZDA. Zbor je bil povabljen k sodelovanju pri petju združenih pevskih zborov med papeževo mašo na mari-borskem letališču.

Na svoji poti po Sloveniji je zbor 16. maja, na praznik Gospodovega vnebohoda, gostoval tudi v Želimlju. Dijaki in dijakinje Gimnazije Želimlje, sorodniki in prijatelji pevcev ter ljudje iz okoliških krajev so do kraja napolnili veliko dvorano gimnazije. Pevci, ki jih sedaj vodi g. Rudi Knez, so pripravili obiskovalcem in sebi nepozabno doživetje. Pesmi so bile izraz ene same velike ljubezni do - za mnoge še - rodne

Slovenije, pa tudi do nove domovine, ki jih je sprejela in v kateri sedaj živijo.

Navdušeno ploskanje in spodbujanje nastopajočih je bilo znamenje

priznanja za vztrajno delo pri ohranjanju slovenske pesmi in kulture ter želje, da bi ta pesem še dolgo živela in nas medsebojno povezovala.

S STARŠI SODELAVCEV

Dobra vzgoja mladih je lahko samo sad sodelovanja med starši in vzgojitelji. Ker se tega zavedamo tudi salezijanci, smo povabili starše mladih, ki se udeležujejo programov salezijanske mladinske pastorale, na srečanje družin v Želimlje.

Mladi animatorji, ki vodijo razne programe salezijanske mladinske pastorale, so predstavili Duhovni kamp, Teden salezijanske mladinske duhovnosti, Postne duhovne vaje, Uskovniške tedne in Molitvena bedenja. V pogovoru so starši izrazili željo, da bi se večkrat srečali ter se skupaj pogovarjali o nešteti vprašanih vzgoje mladostnikov. Po veselo preživetem popoldnevu smo sklenili srečanje z obhajanjem svete maše. LMc

RAKOVNIK

OBISKI PRI G. MAJCNU

Na obisku se je mudil Peter Ho, inšpektor v Honkongu, kamor spada še Macao, celinska Kitajska in Tajvan. Razveseljivo je, da se je odprlo delo tudi na celinski Kitajski. Drugod pa so salezijanci dejavni zlasti v šolah. Dobro so organizirani sotrudniki in bivši gojenci. G. Majcen se je kot misijonar mudil na vseh štirih področjih te inšpektorije.

Od 27. do 29. aprila pa sta bila na obisku vietnamski inšpektor Peter De in magister novincev Janez Ty. Oba nekdanja Majcnova gojenca in salezijanca. Salezijanci so dobili domovinsko pravico v Vietnamu leta 1952. Razveseljivo je, da komunizem ni mogel uničiti salezijanskega dela, ki se danes vse bolj razcveta. Vanj pa je vpreženih 140 salezijancev in novincev. G. Majcen kot vietnamski don Bosko se vsakega uspeha veseli. V zahvalo sta mu podarala lep mašni plašč.

Vsem dobrotnikom, ki ste podpirali salezijansko delo v Vietnamu od leta 1952 do danes, velja iskrena zahvala. Denar za uboge in za vzgojo vietnamske mladine ni bil zaman. Razcvet salezijanske družbe je upanje za Vietnam.

MINISTRANT

Ministrant (revija za mašne strežnike) je končal osnovno šolo in postaja srednješolec. Tako je zapisano v 5. številki letošnjega Ministranta. Zakaj? Pred petnajstim leti se je rodila prva številka (v nakladi 800 izvodov). Vsako leto izide pet števil. Junija letos je izšla jubilejna 75. številka Ministranta v nakladi 6.000 izvodov. Zahvala vsem sodelavcem in iskrene čestitke za jubilej! J. P.

ULIČNA KOŠARKA

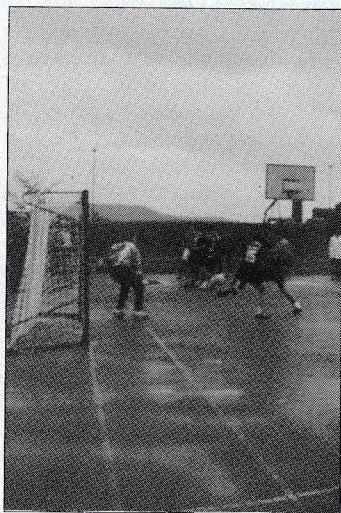
Vsivemo, da se ministranti radi ukvarjajo z žogo. Nogomet, košarka... Tako je bila v okviru revije Ministrant 20. aprila na Rakovniku prvič organizirana tako imenovana "ulična košarka" za ministrante. Zbralo se je dvajset osnovnošolskih ekip iz šestnajstih župnij. Odigranih je bil 55 tekem (v enem popoldnevu). Zmago so slavili ministranti iz župnije Ljubljana Moste. Čudovito vreme in pravo tekmovalno razpoloženje v pristem prijateljskem duhu je mlade zelo nagovorilo in tudi pošteno utrudilo. Tako so ob koncu vsi radi posedli v senco pri lurški votlini, se Mariji zahvalili za lep dan in prejeli priznanja. J. P.

NOVE JARŠE

V preteklem šolskem letu se je v okviru salezijanske mladinske pastorela na Rakovniku oblikovala skupina SKALA za prostovoljno pomoč mladim. Vanjo je vključenih 20 študentov. Dejavnost skupine Skala je večplastna. Posveča se individualnemu spremljanju mladostnikov v težavah ter delu z mladimi na ulici.

Za mlade z ulice je skupina pripravila turnir v malem nogometu. Turnir, na katerem je sodelovalo 96 fantov, je zelo dobro uspel in spodbudil mlade študente k še bolj zavzetemu in načrtnemu delu z mladimi s socialnega obrobja.

LMC

Ena izmed vrednot, za katere je don Bosko vedno vzgajal svoje mlade, je tudi hvaležnost. Dobro se je zavedal, da kljub obdarovanosti, ki smo je deležni v večji ali manjši meri, hvaležnost ni vedno nekaj spontanega, ampak jo je treba, posebno pri mladem človeku, gojiti. Zato ni nasprotoval, ko so mu fantje ob njegovem godu, v vsej preprostosti in iskrenosti, izrazili svojo hvaležnost. Celo spodbudil jih je. V oratoriju je vsakoletni don Boskov god postal tradicija, izročilo, ki se je pod imenom praznik hvaležnosti kasneje preneslo tudi v družbo hčera Marije Pomočnice.

PRAZNIK HVALEŽNOSTI V VUZENICI

Geslo letošnjega praznika hvaležnosti, ki smo ga sestre HMP skupaj z otroki in mladimi obhajale 20. aprila v Vuzenici, so bile besede papeža Janeza Pavla II. mladim: "MLADI, VI STE UPANJE CERKVE, VI STE MOJE UPANJE." Praznika se je udeležilo nekaj čez 300 odrasčajočih in mladih iz krajev in župnij, kjer delujemo sestre HMP (Bled, Gorje, Ljubljana, Ig, Trbovlje, Radlje ob Dravi, Vuzenica, Vuhred, Ribnica na Pohorju, Murska Sobota). Pripravili so prijeten program ("Z Blažem in Nežico do Rima"), v katerem so na njim lasten način predstavili nekatere spodbude svetega očeta mladim, ki so jih v teku šolskega leta močneje nagovorile in ob katerih so že skušali usmerjati svoje življenje: "Bodite pozorni, ne dajte se omamiti lažnim učiteljem, ki hočejo zlorabiti vaše energije in vaše hrepenenje po sreči in smislu življenja. Bodite skupaj z vsemi ljudmi ustvarjalci miru. Mladi, postavite v službo drugim vašo inteligenco, vaše talente, navdušenje, moč...

bodite radodarni, kakor je Gospod z vami. Ko vas pokliče ljubezen, ji sledite. Ne bojte se. Če boste dobri, odločni, zavzeti za pomoč bližnjemu, tedaj se bo Kristusova podoba v vas uresničila. Samo tisti, ki pozabi nase in se daruje za druge, v polnosti uresniči svoje življenje." Otroci in mladi so s tem, ko so izrazili svoj trud za dobro v vsakdanjem življenju, tudi najlepše pokazali svojo hvaležnost do vzgojiteljev, tokrat predvsem do sester.

Tako višja predstojnica sester HMP v Sloveniji s. Brigita Zelič, ki je ob koncu programa nagovorila mlade, kot salezijanec g. Martin Lisec, ki je skupaj z g. dekanom z Mute, g. župnikom iz Vuhreda ob zaključku praznika daroval zahvalno sveto mašo, sta poudarila nujnost iskanja pravega učitelja in prijatelja v življenju - Jezusa. Le z njim je mogoče biti resnično srečen in pripravljen z ljubeznijo in veseljem darovati se za druge ter širiti krog dobrote. Nekaj od tega so mladi animatorji, ki so skupaj s sestrami organizirali praznik, ta dan

tudi praktično dokazali, ko so z vnmom in pripravljenostjo skrbeli, da so mlajši lahko uživali in se veselili... Tudi za to je bilo ta dan poskrbljeno: popoldne je bil namreč na programu zanimiv in bogat srečelov, združen s kvizom o življenju in delu sedanjega papeža.

Zares prijazna in velikodušna gostiteljica se je ob tej priložnosti izkazala občina Vuzenica, ki je dala mladim gostom na razpolago dvorano, kjer je potekal dopoldanski program. Ravnatelj šole in vuzeniški župan g. Miran Kus je sestre in mlade tudi osebno pozdravil in bil navzoč več čas programa v dvorani, medtem ko so člani gasilskega društva Vuzenica poskrbeli za pripravo piknika v parku ob dvorani.

Da so mladi zares upanje Cerkve, tudi slovenske, je ta dan lahko videl vsak, kdor je le nekoliko pobliže spremljal celoten potek praznika. Ni tako malo mladih pri nas, ki jemljejo zares besede svetega očeta in jih v povezanosti s Cerkvijo želijo tudi uresničiti.

s. M. Ž.

DBP - DAROVANO ŽIVLJENJE

Predraga,
vem, da se že dolgo časa vprašuješ, kaj bi naredila iz svojega življenja. Rada bi "jasno vide-la", vendar se počutiš zmedena in s tisočimi vprašanji: "Kaj naj storim, da bom razumela božjo voljo?... Rada bi ljubila, vendar kako?... Kje?... Kaj naj storim, da bom gotova, da je prav to moj pravi poklic?... In potem, ... bom v njem srečna?"

Odpreti lastno življenje skrivnostni poklicanosti ni preprosto. Potrebno je z razpoložljivostjo iskati, s ponižnostjo prisluhniti, moliti, kajti Bog je tisti, ki kliče.

Ce boš znala molčati, ti bo spregovoril Bog.

Govoril ti bo v globini tvojega srca, govoril ti bo, ko se boš soočala z Besedo; govoril ti bo po življenju, okoliščinah, dogodkih; govoril ti bo po spoznavanju različnih poklicnih možnosti v Cerkvi...

Dovoli mi torej, da ti pomagam: rada bi te seznanila z eno možnostjo, da se boš lahko popolnoma uresničila v ljubezni.

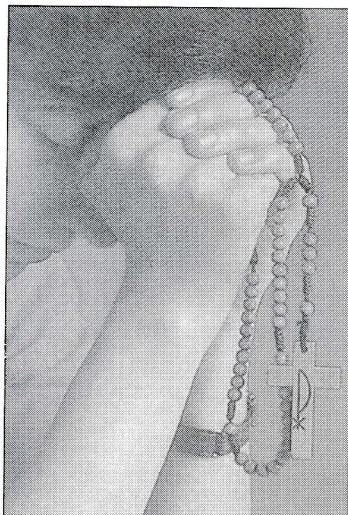
Sveti Pavel pravi, da je Cerkev telo, "tesno združeno in spojeno", pa tudi razčlenjeno, kar jo napravi-ja primerno za opravljanje različnih služb, "kakor mu ustreza, da gradi sam sebe v ljubezni" (Ef 4, 16).

Ce bi bilo vse enako za vse, bi bila Cerkev zares enolična. Kakšen bi bil mozaik z delčki ene same barve ali rozeta s koščki stekla enega samega barvnega odtenka?

Kakšen bi bil travnik brez toli-kerih različnih dišav ali glasba z eno samo noto?

Cerkev je ena, pa vendar raznovrstna, bogata, lepa v svoji celoti.

Vsi kristjani smo poklicani, da živimo ljubezen, toda vsak v daru

svojega poklica in svoje duhovno-sti.

Ni nekaj, kar je boljše ali kar je slabše, nekaj več ali nekaj manj, temveč so različni poklici za službo, za drugačno služenje.

Obstaja poročeni in obstaja duhovnik, obstaja redovnik in ob-staja posvečen laik: to so različni načini hoje za Kristusom in različni načini, kako biti znamenja njegove ljubezni v svetu.

Sveti Duh, ki vodi svojo Cer-kev in jo obdarja z vedno novimi darovi, je obudil znotraj salezijan-ske družine poseben izvirni poklic, poklic don Boskovih prostovoljk (DBP).

Kdo so DBP

DBP: na prvi pogled se lahko zdi kratica med toliko drugimi kraticami, ki jih je naša družba polna in enako tudi cerkveni svet in ko se nikoli dobro ne ve, kaj lah-ko pomenijo. Ta kratica (DBP) pa vsebuje zelo zahteven in obenem navdušujoč program. Je tudi hiter način, da označimo don Boskove prostovoljke.

Prostovoljke: ta beseda kaže

na odgovor, ki je dan z ljubeznijo, ki ga je spodbudil močan naboje. Kdor se prostovoljno podarja, se bori v prvih vrstah, tam, kjer so največje nevarnosti in najnujnejše potrebe. Kdor se prostovoljno žrtvuje, se ne skriva, ne daje po ka-pljicah, temveč daje celotno svoje življenje z vso velikodušnostjo, ker se zaveda, da mu življenje ne pri-pada.

Prostovoljka je ženska, ki po-darja svoje življenje v don Boskovem slogu.

Je laikinja, ki se zaveda svoje-ga krstnega posvečenja, in ker je odgovorila na poseben klic, še bolj korenito zaživi to posvečenje po izpovedi evangelijskih svetov ter se zaveže, da bo živela, kakor Kris-tus, ubožno, čisto in pokorno ljubezen.

Zato se ne loči od sveta, od svojega okolja, od svojega dela, od svoje družine, ampak deluje prav tu in vnaša vanjo polnost svoje radikalne ljubezni, ki si jo je izbra-la.

V Svetem pismu so opisani primeri o različni poklicanosti: Abrahama, Mojzesa, Jeremija... Vse je poklical in poslal Bog, da bi izpolnili določeno poslanstvo.

Nasprotno pa se lahko reče, da don Boskovo prostovoljko Bog kliče, da ostane, da se utelesi tam, kjer živi. Njeno poslanstvo je pravzaprav v tem, da ostane v svojem okolju brez zunanjega raz-poznavnega znamenja, ki bi jo ločil od drugih. Loči jo samo svobod-na, nesebična in razpoložljiva ljubezen, ko uporablja sredstva sveta, da bi usmerjala vsako stvar k Bogu (C 31).

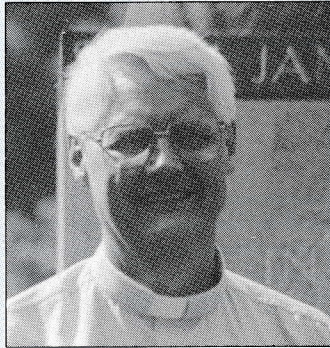
Vsega tega ne uresničuje izo-lirana, temveč v občestvu z drugi-mi sestrami, ki pripadajo svetni ustanovi don Boskovih prostovoljk.

dbp

POMEN SALEZIJANSKEGA VESTNIKA

Na kratkem obisku se je mudil novi pokrajinski svetovalec pri vrhovnem svetu salezijancev v Rimu g. Albert van Hecke. Z veseljem je odgovoril na nekaj uprašanj; posebej je izpostavil pomen Salezijanskega vestnika za oživiljanje don Boskovega duha med vsemi člani salezijanske družine.

Nastopate službo pokrajinskega svetovalca po 24. VZ. Kakšen naj bo odnos med salezijanci in laiki v don Boskovem sožitju in poslanstvu?

24. VZ je bil en sam napor, kako se približati don Bosku in njegovi karizmi. Bilo je to srečanje z mnogimi salezijanci in laiki, ki so omogočili, da je ta karizma v zgodovini postala resničnost za mlade.

Od samega začetka je don Bosko hotel - tako je čutil -, da so laiki sestavni del njegovega poslanstva za mlade (utelešenje te volje je tudi salezijanec pomočnik - laik). Ta njegova ideja se je sčasoma uresničila. Klical je može, žene, redovnike in duhovnike, mlade in odrasle, verne in tudi drugih prepričan, da bi z njim sodelovali, vsak na svoj način. Tako je sprožil mogočno gibanje, ki pomeni začetek salezijanske družine.

Vsi skupaj, salezijanci in laiki, so poklicani, da bi se čimbolj dejavno oprijeli tega don Boskovega duha, da bi rasli v duhovnosti, da bi se spoznavali bolj od blizu, da bi iskali nove načine srečevanj, da bi se ustrezno obveščali.

150-letnica Valdocca nas gotovo zavezuje tudi za prihodnost; kakšno je sporočilo za nas?

Valdocco je in ostane za vsakega, ki ljubi don Boska, "zibelka don Boskovega duha". Spominjamo se, da je don Bosko pred 150 leti tukaj začel svoje preroško delo v korist mladih. Ta spomin v nas vzbuja čut hvaležnosti za Božjo milost, ki se je močno razodela po don Bosku, pa tudi po toliko salezijancih in laikih. Kliče nas, da jo ovrednotimo. Kdo so mladi danes v naših ustanovah? Jim gremo naproti z don Boskovim srcem? Ohranjamo upanje kljub pomanjkljivostim? Ali mladi čutijo, da jim želimo dobro? Ali imamo na svojih praporih izpisano, da hočemo pomagati tem mladim, da bi postali odrasli, ki so zmožni sprejeti delež lastne odgovornosti v družbi in jih hkrati vzgojiti za odrasle kristjane?

Z drugimi besedami, ali gremo naproti mladim s pristrčnostjo, ljubeznivostjo in z vero?

Valdocco je in ostane za nas trajno merilo, po katerem vrednotimo in prenavljamo vse naše dejavnosti in ustanove.

Salezijanski vestnik je glasilo salezijanske družine; torej glavni poudarki danes po 24. VZ?

Ne sme se nam zamegliti poslanstvo Salezijanskega vestnika.

Ostaja glasilo salezijanske družine. Danes pa je treba tudi doseči, da bo Vestnik postal mogočno sredstvo, ki omogoča, da spoznavamo in se navdihujemo za gibanje, ki se razširja od don Boska, in zagotovimo edinost duha.

V tem pomenu po mojem prepričanju pomen Vestnika narašča. Naj ne postane kako specializirano glasilo, marveč naj v don Boskovem duhu vžiga tudi preprosto ljudstvo, ki je pripravljeno z nami sodelovati in je zadovoljno, da je povezano s salezijanskim poslanstvom in duhovnostjo.

Vaše prvo srečanje s Slovenijo, salezijanci in našo mladino; kaj pravite?

Na svoj prvi kratek obisk v Sloveniji hranim mnoge bogate in zanimive spomine: lep dan na Rakovniku, s kratkim, pa vendar zanimivim srečanjem s sobraty, srečanje z navdušenimi 1.200 otroki in mladimi, z njihovim sporočilom upanja in miru, sodelovanje pri zaključni evharistiji, obisk Marijinega svetišča, založbe Salve, prostorov, ki so predvideni za mladinsko pastoralo, prostore za noviciat, inšpektorialno hišo s čudovitim sprejemom. Obhajanje birme in obisk mladinskega centra v Cerknici, obisk nove cerkve v Grahovem, opogumljajoč in bogat večer v Gimnazije Želimlje. Mislim še vedno na toliko sobratov, ki ste mi pristrčno stisnili roko v pozdrav, predvsem pa nasmeji in navdušenje toliko mladih.

Don Boskovo srce utripa v Sloveniji, ki ga pozivlja skupina salezijancev, ki dela zavzeto, kakor tudi mnogi laiki. Bilo mi je zelo lepo, saj sem videl obetavne stvari za prihodnost.

Vabim bralce Salezijanskega vestnika, da se še bolj zavzamejo s salezijanci, da bi uresničili na najboljši način salezijansko poslanstvo v prid mladim. To je, v korist vašega naroda.

Pozdravljeni!

RADENCI NA IZVIRIH ŽIVE VODE

Z našo župnijo je dobesedno tako. Pod nami brboče živa voda, ki ji pravimo slatina in s katero si v "pasjih" dneh gasimo žejo. Morda so prav po tem znani Radenci. Ne smemo pa pozabiti, da smo tudi na izvirih druge "žive vode", ki teče v večno življenje in nas v dneh duhovne suše krepi.

Če kdo vpraša: Koliko je stara župnija? mu lahko rečemo, da ima že polnih 19 let. Drugo leto bomo praznovali 20-letnico. Gotovo je z vidika določene zrelosti še mlada. Ne more se sklicevati na "modrost starih" in na življenjske izkušnje, na katere se sklicujejo druge. Zato je lahko v njej nekaj igrivosti, zaletavosti, poizkusov, uspehov pa tudi neuspehov.

V njej živi okrog 3.000 prebivalcev. Od teh je nekaj priseljencev in nekaj "staroselcev". Župnijo sestavljajo naselje Radenci in štiri vasi: Boračeva, Rihtarovci, Šratovci in Turjanci. Teritorialno so vsi, razen Šratovec, spadali pod župnijo Kapela. Ustanovitev župnije so narekovale potrebe. Radenci so postajali vse bolj turistično, zdraviliško in industrijsko središče. Ljudje se naseljujejo tam, kjer je delo in zaslužek. Prav delo in kruh daje mnogim podjetje Radenska. Tako je bilo treba ustanoviti župnijo. Kot "novorojenček" ni imela svojega

bivališča, zato se je stiskala v kapelici v parku in v župnišču, dokler ni dobila pred devetimi leti tudi dostojno bivališče s cerkvijo sv. Cirila in Metoda, katerima je posvečena in katerih ime župnija nosi. Da se je uspešno izvila iz otroštva, ima veliko zaslug g. Franc Levstek, salezijanec, ki si je skupaj s sodelavci prizadeval, da bi čimprej shodila in tudi dobila svoje bivališče - svetišče.

Nova cerkev ima podobo šotora. To je podoba potujočega Božjega ljudstva, ki nima svojega stalnega bivališča na zemlji. Da na tej poti skozi čas ne bi omagala, pa se lahko odžeja na izvirih žive vode, ki jo daje Gospod po zakramentih, predvsem krsta in evharistije. Zato je tudi notranja oprema cerkve v stilu izvirov žive vode, pri katerih se lahko odžeja vsakdo, ki to žejo čuti. Je pa tako kot povsod. Nekaj je takih, ki se ob tem redno duhovno krepijo, drugi občasno, zopet drugi ne čutijo žeje, ker menijo, da se lahko odžejajo tudi kje drugje. Okrog 80% osnovnošolskih otrok obiskuje verska srečanja. Pozneje, vzemimo po birmi, ko niso več "vezani" na verouk, jih skušamo zadržati kar največ in na razne načine. Poleg mladinskega verouka tudi z različnimi dejavnostmi v okviru mladinskega centra, ki nastaja. Delo ni lahko, saj se mladi ne vežejo radi. Prav zato, da ne bi v mladosti prehitro "vzleteli" in preveč "trdo pristali", skušamo delati v tej

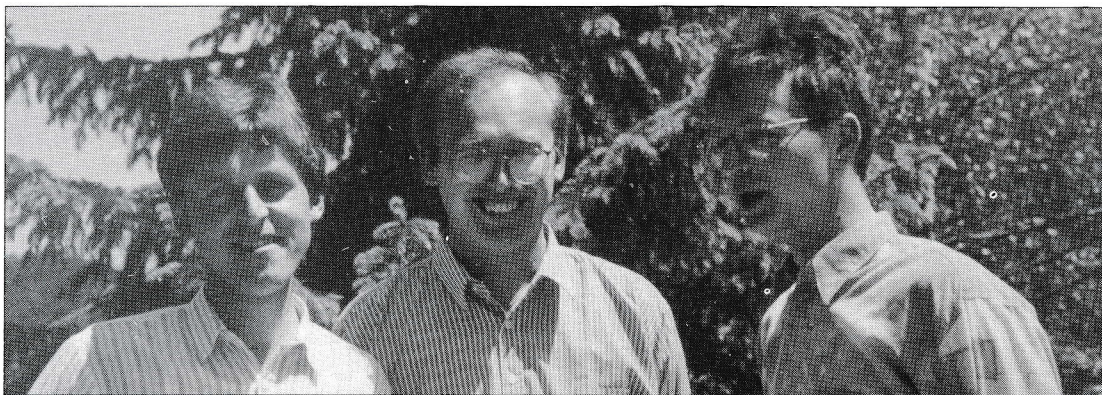
smeri. Govorim v množini, ker mislim na kaplana g. Petra Ivančiča in razne sodelavce.

Kakor turizem, zdravilišče, tovarna polnilne opreme in polnilnica in vse drugo daje družinam kruh, pa prinaša tudi določene težave. Družine so mnogokrat razbite in še za konec tedna se težko vsi njeni člani najdejo skupaj. Tako je. Tako obstaja dodatna nevarnost odtujevanja drug drugemu in tudi Cerkvi, s katero generacija, ki se je priselila, še ne čuti globlje pripadnosti. Za to je potreben čas. V nekem smislu je lažje graditi cerkev - zgradbo (naša še ni končana) kakor graditi živo Cerkev - občestvo. Pri gradnji stavbe se kmalu kaj vidi, pri gradnji občestva pa gre za proces, pri katerem poleg Božje milosti sodelujejo živi ljudje, ki to Božjo ponudbo sprejemajo ali tudi ne. Včasih bolj, včasih manj.

Čeprav je takih in drugačnih načrtov še veliko, pa so vsi ti vpeti v en sam Jezusov načrt, ki je odrešenje vseh ljudi in večno življenje. Končno gre za dosego tega vse naše prizadevanje, žrtvovanje in načrtovanje. Kjer je setev, Gospod daje tudi rast. Kjer je setev, lahko računamo tudi z žetvijo. Tudi pri nas so včasih presenetljivo lepi sadovi! Zato gremo naprej. Sv. brata Ciril in Metod, velika blagovestnika, naša vzornika in zavetnika, naj prosita za nas!

Ciril Slapsak

NOVOMAŠNIKI, POZDRAVLJENI!

Aleksander Osojnik

Prihajam iz mariborske župnije sv. Rešnjega telesa. V stik s salezijanci sem prišel v Želimljem, kamor sem kot ministrant večkrat zahajal med počitnicami na duhovne vaje. Po OŠ sem se odločil za želimeljsko gimnazijo. V letih šolanja sem počasi odkrival svoj poklic in šele sčasoma prišel do spoznanja, da me Bog zares kliče na pot salezijanca duhovnika.

Svoje delo sem si kot salezijanec vedno predstavljal kje med mladimi. To izkušnjo sem si pridobil v letih teološkega študija in vzgojne prakse.

Ceprav ob svojem delu nenehno srečujem veliko mladih, ki nimajo volje do dela in življenja, vendar priznam, da so name prepričljiveje vplivali tisti, ki nosijo v sebi željo po ustvarjalnosti, delavnosti in veselju. Današnjim mladim bi svetoval, naj prisluhnejo Božjemu glasu, ki ga nosijo v svojem srcu.

V neposredni pripravi na duhovništvo se osredinjam predvsem na globlje doživljanje svete maše. Kruh in vino, ki bosta v mojih rokah postajala Kristusovo telo in kri, morata postati del moje ga življenja.

Milan Kavčnik

Moja domača župnija je Šenčur pri Kranju. Izhajam iz delavske družine in sem najmlajši. Svojo odločitev za duhovniški poklic sem oblikoval in krepil v vrstah ministrantov. Še bolj pa me je misel na duhovniški poklic "priganjala" po duhovnih vajah, ki sem jih prvič opravil konec pete ga razreda v Želimljem.

Gimnazijo sem obiskoval v Želimljem, prav tako sem tam opravil noviciat, teologijo pa sem študiral v Ljubljani in v Turinu.

Za novomašno geslo sem si izbral vrstico iz Pavlovega pisma Filipljanom: "Vse premorem v njem, ki mi daje moč" (4, 13). Kot simbol pa sem si izbral Križanega, na katerem se ne ločijo poteze obraza. To pa zato, ker ima danes Kristus obraz vsakega človeka, ki se mi približa. Da se lahko približam vsem ljudem, nujno potrebujem njega, ki mi v tem daje moč. Njega potrebujejo tudi mladi, da bodo lahko v življenju uspeli. Za to pa je potrebna korenita odločitev. Kako prav pridejo tu besede svetega očeta, ki smo jih slišali v Postojni: "Korajža velja!"

Obenem bi se rad zahvalil vsem, ki ste se me spominjali v molitvi ali tudi drugače podpirali.

Hanzej M. Rosenzopf

Moja rojstna župnija je Ruda na Koroškem. Obiskoval sem slovensko gimnazijo v Celovcu. Noviciat sem končal v Želimljem, teološko fakulteto v Ljubljani in v Münchnu, prav tako tudi vzgojno prakso.

V mislih imam položaj učenca, ki potujeta v vas Emavs.

V lomljenju kruha se učenca dokončno osvobodita žalosti in slepote. Liturgija postaja kraj ozdravljenja in v učencih spremeni odnos do samega sebe, odnos do Boga in odnos do ljudi. To razmišljanje me sedaj, ko se pripravljam na duhovniško posvečenje, napolnjuje z novo močjo. V svojem srcu čutim, da me Bog pošilja k mladim, ki jim noben nagon ne pove, kaj morajo storiti, ki jim nobeno izročilo ne pove, kaj naj storijo, in ki danes žal ne vedo, kaj hočejo (V. Frankl). Kot salezijanec želim skupaj z Jezusom hoditi z njimi, jih poslušati, jim svetovati in jih tako spremljati na poti osebnega in duhovnega dozorevanja. Zavedam se, da želi Jezus tudi po meni reči mlademu človeku predvsem v trenutkih žalosti, razočaranja in ločitve: S tabo sem, da spremenim tvojo žalost v veselje in razočaranje v novo upanje!

POSEBNO POZORNOST POSVEČAJTE SEMENOM POKLICA

Janez Pavel II.

Dragi molivci in moliuke!

Letošnja binkošna devetdnevica je bila za Slovence posebno doživetje, pravo binkošno praznovanje. To, kar se je zgodilo ob obisku svetega očeta Janeza Pavla II., še odmeva v naših srcih, in upam, da bo odmevalo še dolgo v tretje tisočletje.

Sveti oče se je v svojem nagovoru škofom, duhovnikom, redovnikom in redovnicam dotaknil skrivnosti duhovnih poklicev in med drugim dejal: "Skrbite predvsem za to, da boste nove rodove vzgojili za sprejem odgovornosti, ki jih čakajo. Posebno pozornost je treba posvetiti tako duhovniškim kot redovniškim poklicem. Sicer drži, da je usa krščanska skupnost poklicana k molitvi in konkretnemu delu, da 'Gospod žetve pošlje delavce na svojo žetev' (Lk 10, 2), vendar pa se prav posebej zahteva od vas, da posvečate posebno pozornost semenom poklica, ki jih Gospod tudi danes seje v mnoga mlada srca. Posebna odgovornost duhovnikov je, da opogumljajo tiste, ki zaznajo Gospodov klic in jih podpirajo, korak za korakom, na njihovi poti. Skrbijo naj tudi za to, da bodo spodbujali starše, naj prepoznavajo in sprejemajo znake poklicanosti pri svojih otrocih." V ta namen molimo tudi molivci.

Bogoslovcem, semeniščnikom, novincem in študentom teologije pa je papež dejal: "Vaše mladostno navdušenje, hrepenenje po pristnih urednotah, ki ga gojite, in ljubezen, ki jo imate do Kristusa, predstavljajo močan razlog za upanje v Cerkvi. Vi ste poklicani, da v naslednjih desetletjih neposredno služite Božjemu ljudstvu. Zauzeto in resno se pripravljajte na to poslanstvo. Študiju in vzgoji v semeniščih in noviciatih naj daje živiljenjski utrip molitev, odlikuje naj ju medsebojno sprejemanje in ljubezen do vseh. Radovoljno sodelujte s svojimi vzgojitelji. Mladostni zagon, ki vas poživlja, naj razsvetljuje in ogreva okolje, v katerem se pripravljate na svoj poklic."

Vsa ta priporočila smo molivci Bogu izročili na našem letnem molitvenem shodu na Rakovniku v svetišču Marije Pomočnice. Posebej doživeta je bila molitvena noč, ko je skoraj dvesto mladih prebedelo noč v molitvi in pesmi. Vsem, ki ste kakorkoli sodelovali pri tem molitvenem dogajanju, iskrena zahvala.

Te dni se zahvaljujemo Bogu posebej za dar letošnjih novomašnikov, med katerimi so tudi trije salezijanci. Novomašniki pa se zahvaljujejo vsem moliucom za molitveno in drugo pomoč.

Papežev obisk in novomašna slavlja naj bodo nova priložnost za mlade, da premislijo o tem, kakšne načrte ima Bog z njimi. "Slovensko ljudstvo vas potrebuje, ker potrebuje Kristusa," je zatrdil sveti oče.

Nadaljujemo z molitvenimi srečanji na Kureščku usako tretjo soboto v mesecu z začetkom ob 9. uri. Pridite! Vabim vas tudi na duhovne vaje, namenjene moliucom in članom mašne zveze, ki bodo na Brezjah.

Lep pozdrav.

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel: 061/127-30-39

MOLITVENI NAMENI

AVGUST

Papež Janez Pavel II. želi preno-vo družbe po družinah.

Vztrajno molimo, da bi družine bile svetišča ljubezni in varuhinje življenja.

SEPTEMBER

Papežu Janezu Pavlu II. so pri srcu mladi, on jih ima rad.

Zaupno prosimo, da bi mlade vzljubili starši, učitelji, duhovniki in vsi vzgojitelji in tako zanje storili čimveč dobrega.

K Bogu so odšli po plačilo:

Rudi Alif, Razbor
Marta Kramer, Mekotnjak
Olga Eržen Orlič, Metlika
Anton Pekolj, Sela pri Šumberku
Milka Pahole, Slov. Konjice
Jožefa Ročkar, Kapela
Marija Grah, Bakovci
Vinko Mesec, Jesenice
Marija Zohar, Brežice
Terezija Savernik, Motnik
Marija Mezek, Vrhnika
Marija Letonja, Hajdina
Franciška Čeh, Trebnje
Marija Bitenc, Volog
Ana Jeretina, Lučkovica
Franciška Saver, Sempeter/NG

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

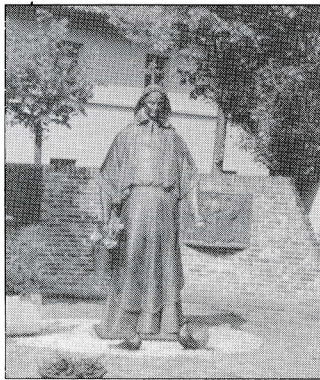
Informacije o raznih oblikah odgovora na Gospodov klic dobiš osebno, po pošti ali po telefonu.

Salezijanski mladinski dom
Kodeljevo

Janez Žabot
p.p. 2774
1001 Ljubljana
tel.: 061/140-21-02

ODLOČNA VERSKA VZGOJA

*Mati Marjeta
je svoje otroke
upeljala v krščanstvo
s svojo besedo,
zlasti pa s svojim zgledom.
To, kar je govorila,
je tudi delala.
Prav razkorak
med besedami in dejanji
pri odraslih
tako hudo moti
otroke in mlade.*

“Moja mati me je učila moliti”

“V Becchijih niso delali dobrih del le iz človekoljubja ali iz čustvenosti, temveč iz ljubezni do Boga. Pri Boskovih je bil Bog doma. Mati Marjeta je bila prepričana, da je treba moliti, to je, pogovarjati se z Bogom, da bi imela moči za življenje in za dobra dela.

Ko sem bil majhen, piše don Bosco, me je ona naučila molitev. Skupaj z bratcem me je postavila na kolena zjutraj in zvečer in smo vsi skupaj molili. Duhovnik je bil daleč. Marjeta ni čakala, da bi si on vzel čas in prišel učiti verouk njene otroke. Ona jih je učila tudi z molitvijo. Ena izmed prvih pobožnih vaj, ki se jih je Janezek naučil, je bila molitev rožnega venca. V tistih časih je to bila večerna molitev vseh kristjanov. Janez je prišel v molitvi v stik z Marijo, vedel je, da ga gleda, da ga posluša” (Teresio Bosco).

Janez Bosco se je tako naučil pogovarjati z Marijo, biti v stiku z njo kot s svojo materjo. Rastel je v družini kot v krščanski skupnosti. Ne preseneča nas njegov poznejši odnos do Marije. Povsod jo je videl in doživljal njeno navzočnost.

Vodila ga je za roko. “Ne moremo pogrešiti, Marija nas vodi.” Njemu je bila Marija živa navzočnost.

Kako čudovita izpoved otroka o svoji materi: “Moja mama me je naučila moliti.” Odnos do Boga je doživljal živo in pristno kot z materjo, ljubečim človekom. Pogovor z Bogom, ki je živa resničnost v hiši in v življenju. “Bog te vidi. Tudi tvoje misli. Zahvalimo se Bogu; tako dober je z nami! Daje nam vsakdanji kruh. Bog je dal. Gospod je vzel; on ve, zakaj. Če smo slabi, se spomnimo, da se Bog ne šali.”

“Ob materi, bratoma, bližnjih se je Janezek naučil videti drugo osebo. Veliko osebo. Nevidno, pa povsod navzočo. Na nebu, na njih, na obrazih ubogih, v vesti, ki mu pravi žstoriš si dobro, storil si slabo”. Oseba, v katero ima njegova mati neomajno zaupanje, o čemer ne dvomi. Je dober in skrben oče, daje vsakdanji kruh, včasih dovoli stvari, ki jih je težko razumeti, vendar on ve, zakaj, in to zadošča” (Teresio Bosco).

Bog v družini kot veliki Oče, ki skrbi za vse ljudi. Tega danes mnogi otroci ne doživljajo. Bog je odsoten, nepomemben, z njim se

opravi mimogrede, vse drugo je pred Bogom. Vsi gledajo televizijo; na zaslon pridejo pomembne stvari. Če Boga tam ni ali le tu in tam in v izkrivljeni podobi, potem gotovo ni tako pomemben, da bi nanj vezali svoje življenje. Če ga ne potrebujeta oče in mati, ki imata vsega, kaj bi potem z Bogom otrok! Ko se potem vsa ta gotovost sesuje, je to njegova stvar. Oropati otrokovo dušo in življenje za izkušnjo Boga očeta, je velika in odgovorna stvar.

Veroučiteljica

Kako skrbno je mati Marjeta pripravila Janezka na prvo obhajilo. Sam nam je zapisal v svojih spominih: “Veroučiteljica je bila izključno moja mati. Trudil sem se, da sem izpolnil nasvete svoje matere.”

Verska vzgoja v družini? Mati je posredovalka ne samo življenja, temveč tudi nadnaravnega življenja. Pa radi prelagamo dolžnosti na druge, po možnosti ven iz družine. Pravimo, da je danes družina preobremenjena, da bi opravila še to vlogo, ki ji pravimo verska vzgoja otrok. Družina potrebuje pomoč, veliko pomoči, tudi na tem področju. Vendar, življenje družine samo je najboljša kateheza in verski pouk. Otroku najbolje govorimo o veri tako, da po veri živimo. Za življenje pa moramo imeti čas, če hočemo živeti. Sicer pa, napravimo že hierarhijo družinskih vrednot. To, kar je vredno v naših očeh, za to je časa, kolikor ga pač hočemo, za drugo, kar ni vredno, seveda ni nikdar časa, da bi prišlo na vrsto.

Kaj in kako naš otrok od nas v družini zve za Boga? Na čem naj otrok gradi svojo vero? Družina postavlja trdne temelje krščanskega življenja za vso prihodnost.

ZAUPANJE

Zaupanje, ki ga imamo po Kristusu v Boga, je takšno, da nismo sami od sebe zmožni, da bi se sami nase zanašali, ampak vse zmoremo v Bogu.

(2 Kor 3, 4 - 5)

Zadržanje, ki v veliki meri omogoča duhovnost don Boskovega preventivnega vzgojnega sistema, je zadržanje zaupljivosti. Ta mistična in asketska razsežnost v njeni zahtevnosti je že v don Boskovem času spreminjala svojo podobo in intenzivnost. Dve zgodovinski sliki za osvetlitev.

Prvo srečanje sta don Bosko in Dominik Savio končala s pogovorom. Dominik: "Me boste sprejeli v Turin na studij?" Don Bosko: "Zdi se mi, da gre za dobro blago." Dominik: "Čemu pa vam bo to blago?" Don Bosko: "Napravi bom lepo obleko, da jo podarim Gospodu." Dominik: "Torej sem blago, vi pa krojač. Vzemite me k sebi in naredite lepo obleko za Gospoda."

Dominikovo zaupanje se izrazi v popolni razpoložljivosti. V pismu iz Rima iz leta 1884 je za to obdobje zapisano: "Videlo se je, da je vladala med fanti in predstojniki prava prisrčnost in zaupljivost."

Z internatsko skrbjo za disciplino zadržanje zaupanja ni več odraz odkritosrčnosti, ki temelji na

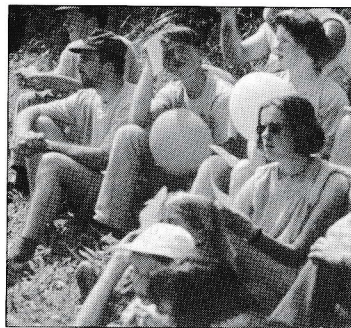
osnovni težnji: biti na čistem sam s seboj v vsej iskrenosti in nenehni vzgoji lastne vesti, ki dobiva svoj ritem v redni spovedi. Tako občasno strukture in disciplina postajajo skoraj bolj pomembne od evangeliziranja in vzgoje.

V pismu iz Rima zaslučimo to problematiko ob besedah: "Naj imajo predstojniki radi to, kar ugaja mladim, in ti bodo hitro vzljubili to, kar je vseh predstojnikom. Vzrok sedanjemu spremenjenemu stanju v Oratoriju je v tem, da mnogi fantje nimajo zaupanja v predstojnike. Nekoč so bila vsa njihova srca odprta predstojnikom. Sedaj pa vidijo v predstojniku le predstojnika, ne pa očeta, brata in prijatelja."

Brez domačega, prisrčnega odnosa ne moremo dokazati ljubezni; brez tega dokaza pa ni zaupanja in brez zaupanja ni mogoča ne človeška in ne krščanska vzgoja. Lahko ostane le zastraševanje, grožnja in diskvalificiranje na "dobre" in "slabe", na "naše" in "one druge".

Biti z mladimi je temeljno izhodišče don Boskove vzgoje, to pa je mogoče le v medsebojnem zaupanju, ki temelji na zaupanju v Božji načrt stvarjenja in odrešenja, pisan na kožo vsakogar, tako odraslega kakor otroka ali doraščajočega. V tej enakosti pred Bogom tudi starši niso samo starši ali učitelji samo učitelji ali državni voditelji samo politiki, ampak vsakdo hkrati skuša biti mladim tudi oče in brat in prijatelj, ki gradi na spoštovanju, ljubezni in zaupanju.

Kolikor smo drug drugemu zaupani, smo tudi drug za drugega pred Bogom odgovorni. Kajnov odgovor "sem mar jaz varuh svojega brata" održi prej zadržanje rivalstva in strahospoštovanja. Don Boskovov vzgojni sistem pa želi graditi na zaupanju in ljubeči zaupnosti v odnosu do Boga in do vsakega človeka. Tudi don Bosko se je trudil, da zaupanja ni zlorabil za odkrivanje fantovih lastnosti in pomanjkljivosti, ampak za skupno skrb za vsestransko rast.

Zaupanje pomeni za vsakogar priložnost, da preizkusi svojo sposobnost samostojnosti, in ob slabostih in napakah daje prav ljubeče zaupanje novo moč za nadaljnje prizadevanje. Tudi Jezus je ob najbolj "brezupnih" primerih mirno zaključil: "Pojdi in ne greši več!" Samo zaupanje prinaša odrešenje, kljub občasnim navideznim razočaranjem, ki so posledica prej lastniških kakor zaupnih odnosov.

Franček Maršič

Sv. Janez Bosko SPOMINI

Janez je bil nadarjen in sončen otrok. Pozimi je hodil v solo, ki je bila v sosednji vasi, poleti je moral delati na polju. Znal je živahno pripovedovati zgodbe, ki jih je bral. Izuril se je v raznih spretnostih, da je z njimi lahko zabaval mlado in staro. Na prireditvah je znal vedno najti primeren trenutek, da je svoje občudovalce povabil k molitvi.

Prva spoved in obhajilo

Spominjam se, da me je mati pripravila na spoved... Ko sem bil star enajst let, sem šel k prvemu obhajilu. Znal sem že ves kate-

kizem, vendar k obhajilu niso pustili nikogar pred dvanajstim letom. Ker je bila cerkev daleč, me župnik ni poznal. Verouk me je učila skoraj samo moja mati...

Tistega jutra me ni pustila z nikomer govoriti. Spremljala me je k sveti maši. Z menoj je opravila pripravo in zahvalo, ponavljajoč molitve, ki jih je župnik don Sismondo glasno molil naprej.

Ni hotela, da bi tisti dan opravljal kakšno delo. Čas sem uporabil za branje in molitev.

Večkrat mi je dejala te besede: "Dragi sin, to je bil zate velik dan. Prepričana sem, da je Bog vzel tvoje srce v svojo last. Obljubi mu, da se boš trudil ostati dober vse življenje. Odslej hodi pogosto k obhajilu, vendar nikdar z grehi na vesti. Spoveduj se vedno odkritosrčno. Skušaj vedno biti ubogljiv. Rad hodi k verouku in k poslušanju Gospodove besede. Toda za Božjo voljo, varuj se tistih, ki grdo govorijo, ogibaj se jih kakor kuge..."

Pri domačem učitelju

Eno me je skrbelo: ni bilo cerkve, kamor bi lahko hodil molit in prepevat s svojimi prijatelji. Če sem hotel iti k verouku ali k pridigi, sem moral iti v Castelnouvo ali v Butigliero, se pravi, sem in tja peš deset kilometrov. To je bil tudi eden izmed razlogov, zakaj so mnogi radi prihajali k meni poslušat "pridige spretnega"...

Pred kratkim je v Morialdo prišel nov kaplan. To je bil starejši in dobri gospod Calosso, ki me je vsak dan poučeval... Odkar sem začel hoditi k don Calossu, sem mu popolnoma zaupal. Pripovedoval sem mu o tem, kaj sem delal, kaj sem govoril, in mu zaupal celo svoje misli. Tako mi je mogel prav svetovati.

Prvič sem izkusil gotovost, kaj pomeni imeti kakega voditelja, prijatelja duše. Kot prvo mi je pripovedal neko neprimerno pokoro za moja leta, ki sem jo opravljal. Pač pa mi je priporočil, naj hodim pogosto k spovedi in obhajilu. Prav tako me je naučil vsak dan opraviti kratko premišljevanje ali bolje duhovno branje.

Ves svoj prosti čas na praznične dni sem prebil pri njem. Med tednom sem mu hodil ministrirat vsakokrat, ko sem mogel. V tistem času sem začel okušati veselje, da sem imel urejeno duhovno življenje. Do tedaj sem živel zelo površno, skoraj kakor stroj, ki deluje, pa ne ve zakaj.

Sredi septembra sem se začel učiti italijanščine. Predelal sem vso slovnico in se vadil v pisanju. Za božič sem vzel v roke latinsko slovnico. Za veliko noč sem se začel vaditi v prevajanju iz latinščine v italijanščino in iz italijanščine v latinščino.

V vsem tem času nisem nikoli prenehal s predstavami na travniku ob lepem vremenu, pozimi pa v hlevih. Zgodbe, ki mi jih je pripovedoval don Calosso, in tudi njegove besede so okrepile moje "pridige". In zopet je težko trpljenje pretrgalo vse moje upe.

ASS

KORAJŽA VELJA!

PO OBISKU

Zgodilo se je! Obiskal nas je Petrov naslednik papež Janez Pavel II. Čeprav je od obiska minil šele dober mesec, že čutimo, da se na doživetje srečanja s svetim očetom nabira tančica spomina. Čas odteka, vsakdanjost se nam ponuja navidez nespremenjena, zdi se, kakor da se ni nič zgodilo.

Vendar še zdaleč ni tako. Srečanje nam je prineslo veliko novih spoznanj o nas samih, o našem narodu, o naši zgodovini, o naših koreninah, o našem odnosu do življenja in prihodnosti. Slovenci smo različno doživljali in vrednotili papeževo navzočnost v naši domovini. V eni stvari smo si bili (skoraj) vsi edini: čutili smo, da se je med nas v tistih dneh naselil mir, da je navzočnost svetega očeta vzpostavila neko "drugačno", nenavadno in prijetno razpoloženje med ljudmi, tako vernimi kot nevernimi. Srečanje se je zlilo v "en sam dolg trenutek". Nekateri so govorili o "pozitivni energiji", ki jo papež izžareva v slovenski prostor, drugi o Svetem Duhu, ki nam je bil darovan za našo potrditev v veri. Dotaknil se nas je Bog.

Posebej zgovorno in veselo je bilo papeževo srečanje z mladimi v Postojni. Vsi, ki smo bili tam, smo začutili močno vez, ki se je stkala med papežem in mladimi ter med mladimi samimi. To ste lahko opazili tudi vsi, ki ste dogajanje spremljali prek televizijskih zaslonov ali poslušali prek radijskih sprejemnikov.

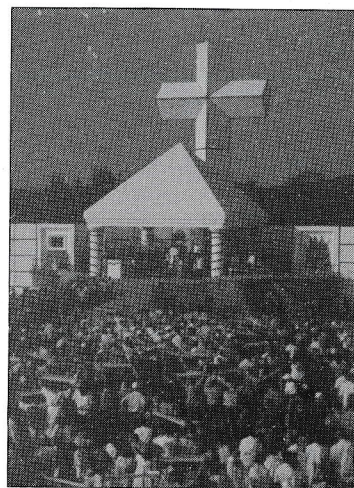
Nas, ki se prepoznavamo v duhovnosti sv. Janeza Boska, je papež potrdil ne le v veri, ampak tudi v prepričanju, da leta, da starost še zdaleč ni ovira za ljubezen do mladih. Kljub desetletjem razlike - sveti oče šteje šestinsedemdeset let - med papežem in mladimi v Postojni ni bilo prepada. Tega prepada ni bili niti v Manili, Denverju, Composteli, Rimu...

Gre za zelo pomembno spoznanje. Danes namreč prenekateri odrasli ljudje, starši, stari starši, pa tudi vzgojitelji in duhovniki z bolečino spoznavajo, da se je mladim včasih zelo težko približati. Mladi živijo v svojem svetu, se pogovarjajo o "svojih", za odrasle nerazumljivih rečeh, presoajo svet in življenje s svojimi merili, so gluhi za besede odraslih. "V naših časih je bilo vse drugače," se včasih sliši. "Takrat so otroci ubogali, bili so boljši, poslušali so starejše..."

Članom salezijanske družine je še na poseben način zaupano veliko poslanstvo ljubezni do mladih. Ko se čas naših zemeljskih let izgublja v prostranstvih neskončnosti, se to poslanstvo ne manjša. Nasprotno, bolj žlahtno postaja. Sveti oče je s svojim zgledom spodbudil člane salezijanske družine, da bi obnovili zaobljubo ljubezni do mladih. Skoraj gotovo je, da premalo verjamemo v moč ljubezni. Zaradi tega se nam zdi včasih tako težko, skoraj nemogoče, narediti korak k mladim. Ravno strah pred mladimi je znamenje, da je naša ljubezen šibka, kajti v resnični "ljubezni ni strahu, saj popolna ljubezen preganja strah" (Jn 4, 18).

Torej "korajža velja!", tudi ko se odločamo za ljubezen do mladih.

Martin Lisec

Minil je že mesec, kar smo se v množicah zbirali ob papežu Janezu Pavlu II. v Ljubljani, Postojni in Mariboru in prepevali Tisoč let je že minilo. Bili smo polni navdušenja, s pripravljenim srcem smo pili papeževe besede. Kako tudi ne, saj je v 1250-letni zgodovini krščanstva na Slovenskem papež prvič spregovoril na naših tleh.

Govoril nam je kot Petrov naslednik. Ker nas Bog ljubi, ne da, da bi bila naša vera prazna. Po ustih papeža nam govori Sveti Duh. Zato imajo njegove besede posebno težo.

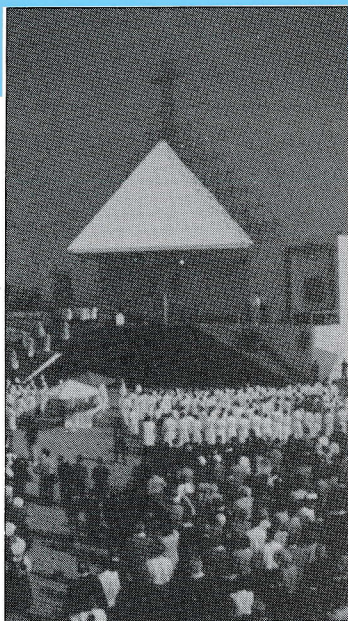
Tisti, ki smo se z njim srečali, bomo doživeli in njegove besede ohranili v svojem srcu. Po moči Svetega Duha bodo te besede obrodile sadove. Po nas bodo obogateli tudi tisti, ki se srečanj niso udeležili.

Papežev obisk je posegel globoko v korenine slovenskega naroda. Potrebna je naša pripravljenost, da odpremo vrata Odrešeniku. Papeževa potrditev v veri, upanju in ljubezni bo prav gotovo pripomogla k moralni in duhovni prenovi slovenskega naroda.

Gašper Dovžan

BIL JE MAJ

Maj, čudovit mesec je bil. Bili so trenutki, za katere ni zaman ozelenela trava in se veje niso zaman odele v belino cvetja. Bil je čas, za katerega se zdi, da Bog ni zaman trkal na srca ljudi, da bi jih zdramil iz otopelosti in nezdrave naveličanosti.

Redki so menda dnevi - mnogi pravijo, da jih dolgo več ne bo -, ko smo se romarji na tej zemlji za dan dva združili, bili enega duha in slavili Gospodovo ime. Čas milosti je bil, ko se je neko letalo dotaknilo slovenske zemlje. Takrat smo še posebej čutili, da je naša, da nam je ljuba, in bili smo srečni, da se je "Črtomir dal krstiti z vodo iz Sayice".

Čutili smo milost, radost in eno samo veselje. Večno hvalnico bi peli Bogu na strune svojih dni. Takrat bi človek še gore premikal, "kajti v hišo Gospodovo smo šli".

Blagor vam, če morete verovati, ne da bi videli ali se dotaknili; če vas je pritegnila zgolj lepota in resnica evangelija, za kar pričajo sveti.

Verujete, mladi? Saj tudi odrasle vprašujem. V srcu je mladost, veste!

"In zato, ker rešen sem, slavim Boga. Aleluja, Bog..."

Bil je dan ljubezni, najlepši dan, ki naj ne bi minil nikdar!

Darja in Jerneja

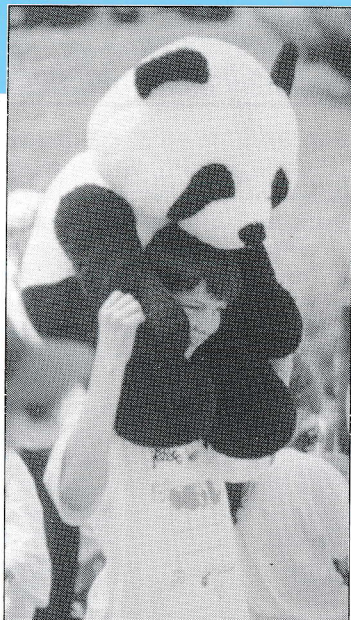

Oče,
potrdi nas
v veri!

BIL JE JUNIJ

**Prijatelji,
Jezus imenuje vas
ali
tisoč barv mavrice
ali
Čarno jezero 1996**

Prvega junija letos je bilo. Eh, spet je bilo krasno. Spet smeh, sreča več kot tisoč otrok. Imate radi otroke? Imate. Zakaj pa? Ja, zato ker so... No, kako naj ne bi bilo potem lepo, če jih je bilo toliko na kupu, pa če so ves dan bili pridni, se igrali, barvali (krasne umetniške majice so prinesli domov, a ne, mame?), peli, se lovili, delali košarice, veslali, jedli češnje, se preselili v prihodnost, opoldne se združili v Jezusovem imenu...

Letos prvič je bil popoldne festival miru, in to zato, da bi vsem otrokom sveta podarili želje po prijateljstvu. Množica balonov je te misli odnesla na vse strani neba.

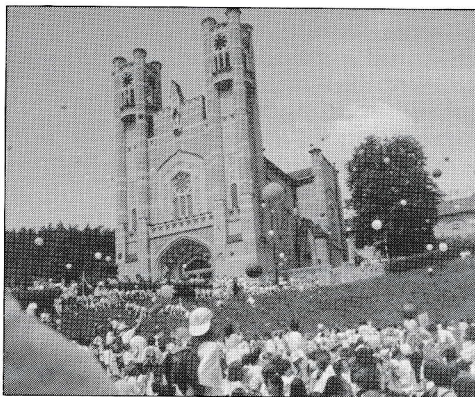
Ampak, da bi bili vi z njimi pri daritvi svete maše v cerkvi! Škoda, ker stene niso dale, da bi se vsa hvaležnost razlila naokrog.

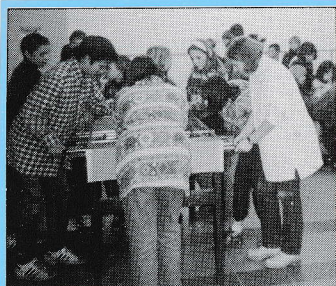
Sem jaz, si ti, smo mi, je Bog, je ljubezen... gradi prijateljstvo!

Darja in Jerneja

tisoč barv mavrice 1996

smc

salezijanski mladinski center

Radenci

Danes je postalo moderno ustanavljati razne "centre". Povsod se nekaj "centrira", zbira. O priliki se je neki župnik pohvalil: "Najboljša naložba v župniji je bila, ko sem ustanovil župnijski mladinski center. Dal sem jim prostor, ga opremil z nekaj igralnimi pripomočki, in mladi se lahko zbirajo in tu prebijejo prosti čas!"

Ko govorimo o salezijanskem mladinskem centru (SMC), je mišljeno nekaj več. To je "posebno vzgojno okolje", ki želi celovito odgovoriti na kompleksne potrebe sodobne mladine. Torej ne gre za postavitve nekaj igralnih pripomočkov, ampak za vzgojo in oblikovanje mladega človeka. To je bil tudi namen, ko smo se salezijanci v Sloveniji odločili ustanoviti nekaj takih centrov. Med temi župnijami so tudi Radenci, mlada župnija po starosti ustanovitve in strukturi prebivalstva. Da bi bilo treba kaj storiti za otroke in mladino zunaj običajnih okvirov, se je pokazalo še posebej ob misijonu leta 1991, ko je bil oratorij za otroke. Ker je treba imeti tudi prostor za zbiranje, je bila še najboljša začasna rešitev v prostorih pod cerkvijo, to je v prostorih zaklonišča. Urejanje je trajalo skoraj leto dni. Treba je bilo spremeniti siv in temačen prostor v prijetno zbirališče za mlade. Pri ureditvi prostora so veliko pomagali tudi mladi sami s tedanjim kaplanom Dragom

Gačnikom in asistentom Jakom Trčkom. Prostorji so bili naredi in izročeni uporabi 16. februarja 1994. Tako se je naselilo življenje tudi pod cerkev. Seveda, sam prostor ni najbolj primeren za mlade, saj je zbiranje treba prilagoditi urniku bogoslužnih opravil v cerkvi. Starejši ljudje so z razumevanjem sprejeli dejstvo, da brenčijo okrog cerkve mopedi, da se sliši živahen klepet in smeh. Gre za njihove otroke in vnuke.

Seveda pa je še najlažje urediti kak prostor. Da pa bo v tem prostoru "potekalo" življenje, je treba narediti razne programe in ponudbe. Tako so se v okviru SMC organizirale razne dejavnosti, od športnih, kulturnih do ustvarjalnih in izobraževalnih. Nekatere dejavnosti so se opustile, druge uvedle in še vedno dobro delujejo. Duša vsega dogajanja je Peter Ivančič, kaplan, s sodelavci.

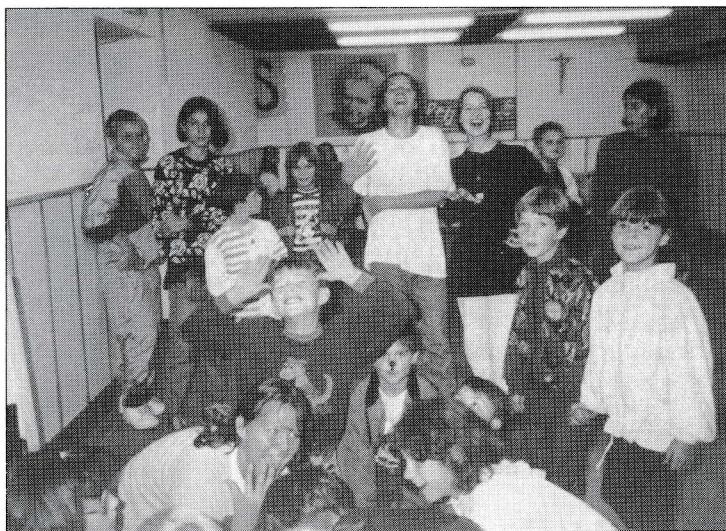
V dveh letih smo se marsikaj naučili in ugotovili. Prvo je to, da so zelo pomembni dobri sodelavci, na katere se lahko zanesesh, ki imajo avtoriteto in se tudi zavedajo odgovornosti. Drugo, da so za uspešno delovanje mladinskega centra pomembni poleg prostora tudi dobri programi. Tretje, da so potrebne določene strukture in organizacija, za vsem pa morajo

stati starši. In ne nazadnje tudi primerni prostori, kjer se mladi lahko poleg družabnih iger udeležujejo v okviru programov skupin.

Prav za to obliko organizirane dela nimamo primernih prostorov. Prišli smo na pol poti, ko se je treba odločiti, kako naprej. Potrebna so športna igrišča, potrebno je iti ven "iz podzemlja" na dnevno svetlobo. Treba je dati celovito ponudbo. Že dalj časa razmišljamo o gradnji mladinskega centra in športnih igrišč, primernih prostorih za srečanja skupin in verouk. Prostor za gradnjo je, žal pa ni sredstev, da bi načrte uresničili. Celo okvirne načrte že imamo. Tako delamo v okviru obstoječih možnosti.

Delo v SMC je težko. Zahteva stalno navzočnost med mladimi. Ko si že utrujen od drugih župnijskih dolžnosti, je še treba za nekaj ur iti k mladim v center, se z njimi pogovarjati, snovati razna srečanja, organizirati tekme; to pa je zelo naporno. Vendar obstaja razlika med salezijanskim mladinskim centrom in drugimi svetnimi ustanovami prav v "biti z njimi in med njimi". Tako je dejal tudi don Bosko. Tako bi radi delali tudi mi. Zato gledamo naprej in gremo naprej. Božji blagoslov ne izostane.

C. S.

JE PA TA PAPEŽ SUPER!

“Župnik, jaz ne vem, kaj naj naredim. Če sem čisto odkrita, se mi ne da iti v Postojno. Tam bodo sami taki pobožni in zategli ljudje. Jaz pa takih ne prenesem. Mami mi prigovarja, da naj le grem, saj se za ta denar v vsakem primeru splača. Še zmeraj mi ni jasno, kaj bomo tam počeli toliko ur. Bomo morali ves čas moliti? Jaz bom znorela, če bo to res!”

Tako nekako je tipalo dekle v njej neznano smer. Kaj sem hotel drugega, kot da sem ji dopovedoval, da le ne bo tako hudo. Se vedno se ni mogla odločiti. Hotela je še dodatnih zagotovil. “Lahko vidim seznam, kdo vse gre tja?” “Prosim!” Dolgo časa je gledala po seznamu. Po obrazu se ji je videlo, da niso tisti pravi. Čez čas pa: “No ja. Prav zabaven narod res ni na seznamu. Bomo lahko med potjo poslušali muziko?” “Verjetno lahko. Odvisno, kakšno.” “Pa da ne bo kakšna tista, saj veš, kaj mislim!” “Dobro bi bilo, da bi poslušali tudi novo kaseto Petrova barka, katere pesmi bodo peli prav na srečanju s papežem.” “To je tisto, kar si mi zadnjič hotel vrneti.” “Tisto, ja!” To ni v redu muzi-

ka. Bom jaz prinesla svoje kasete,” je še pomenljivo dodala.

Dva dni po srečanju sem nalezla na skupino mladih udeležencev. Že od daleč so začeli prepevati pesem Naša barka in v ritmu pesmi mahati z rokami. “Župnik, zakaj nisi šel z nami? Zarnudil si pol življenja. Veš, kako je bilo super! To je bilo pravo ozračje. Sedanesnimam glasu. Že tam smo se tako drli, pa potem na avtobusu. Jaz še kar prepevam tiste pesmi. Kogar vprašaš, vsak bo rekel: Bilo je super!” je hitelo dopovedovati dekle. Fant pa je nadaljeval: “Ko smo mi prišli na prizorišče, je bilo naše mesto že zasedeno. Počasi, eden po eden smo se prerinili čisto naprej. Kaj je bilo tam v redu! Papeža smo videli čisto od blizu.” Drugo dekle mu je seglo v besedo: “Župnik, ste nas videli na televiziji?” “Gledal sem, opazil pa ne.” “Čudno, saj se nas vidi celo na fotografiji v Družini,” je bila vztrajna. Fant pa: “Ampak papež, kaj je bil super! Ste slišali, ko je rekel: ‘Papež ‘ma vas rad!’? Kaj je narod ponorel. Dober je ta papež.” Bolje ni mogel izraziti svojega navdušenja. Poleg je bilo tudi na začetku omenjeno dekle.

“Joj, bi mi bilo žal, če ne bi šla. Perfektno smo se imeli. Edino prehitro smo se vrnili nazaj. Lahko bi tam ostali še nekaj časa.” “In kako se ti zdijo pesmi?” sem bil malce hudo mušen. “Na začetku so se mi zdele dolgočasne. Zdaj pa so mi čisto v redu. Kdaj bo spet kaj takega?”

Medtem so se že lotili dveh, ki nista šla. “Kaj sta nora, da nista šla z nami!” “Saj vem, da sem. Kaj morem!” je skrušeno priznalo dekle. Fant pa je dejal: “Dajmo se pogovarjati rajši o čem drugem.” Ko smo se pogovarjali, kaj je bilo pravzaprav tisto, kar jih je navdušilo, so bila zelo različna mnenja. Eni so dejali, da je nanje zelo pozitivno vplivalo veliko število mladih, drugi petje in ubranost, drugi, ker ni bilo nobenih izgredov, kot so navadno na takih velikih shodih, spet drugi so dejali, da je bilo neko drugačno ozračje, duhovno in da so se vsi čutili prijatelje ne glede na to, od kod so. Jasno, najbolj jih je presenetil papež, ki so si ga predstavljali vsega bolnega, odmaknjenga od sveta in mladih, ki jih bo grajal in jim povedal nekaj krepkih na račun njihove mladosti itd. On pa jih je navduševal za Kristusa in jih spodbujal, naj bodo korajžni.

Mladi kristjani potrebujejo občestvena doživetja, potrebujejo ob sebi množico enako mislečih. To jim daje spodbudo pri njihovi tolikokrat osamljeni poti. Saj so jim večkrat nasprotni celo njihovi domači in najbližji. Še nikoli nisem slišal mladih, da je bilo kakšno mladinsko versko srečanje brezvezno, če je bilo dobro pripravljeno in so bili tudi sami pritegnjeni v dogajanje. Zato so zelo pomembne razne verske skupine, medžupnijska srečanja, duhovne vaje za mlade, razne delavnice itd. Tam lahko dobijo tisto oporo pri svojem verskem in moralnem zorenju, ki je doma marsikje več ni.

Upam, da jim srečanje s papežem ne bo prehitro zbledelo!

Ciril Slapšak

IZROČITEV MARIJI

Na predvečer spomladanskega romarskega shoda na Rakovniku 25. maja 1996 je pri večerni maši v zavetju lurske votline govoril dr. Marijan Turnšek, rektor v mariborskem bogoslovju. Del tega govora tukaj posredujemo bralcem Vestnika.

Škof Anton Martin Slomšek je vse svoje življenje gojil globoko ljubezen in neomajno zaupanje do Matere Božje.

Še preden je prišel na svet, ga je dobra mati, ko je v času nosečnosti romala na Sladko goro, s temile besedami posvetila Mariji: "Glej, o Marija, lahko je bilo, ko sem se odločila vstopiti v zakonski stan; toda težko je izpolnjevati dolžnosti matere! Marija, pomagaj mi! O prečista Devica, daj, da bom tudi jaz polna božjih misli; daj, da bom vesela, kakor si bila ti, ko si pela: 'Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Rešitelju, zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen.' Skrbela bom za čistost duše in telesa, da bo dete zdravo na duši in na telesu."

Kot škof je Slomšek opisal to molitev svoje pobožne matere, ko je govoril materam leta 1856 v

romarski cerkvi Marije Loreto v Št. Andražu v Labotski dolini.

Sam opisuje zopet Slomšek, kako ga je mati v nežni otroški dobi navajala k molitvi: "Srečni otroci, ki imajo pobožno mater, pobožnost z materinim mlekom pijejo. Moja pokojna mati me je učila, in to vsem priporočam kot dobro navado, naj po vsakem angelskem čiščenju ali vsaj zjutraj in zvečer molimo. Zgodaj je bila mati pri kolovratu, oče pa že pred soncem na potu, ko smo otroci vstali. Prvo je bila jutranja molitev. Če bi kdo ne bil molil, bi mu mati ne dala zajtrka. V nedeljo me je peljala v cerkev. Pri kropilniku me je pokrižala, z njo sem klečal in na vsak del svete maše me je opozorila."

Zato je mali Tonček na paši, tudi če je bil sam, znal ob jutranjem angelovem čiščenju tako lepo moliti, kakor nam pove naslednja pastirčkova molitev: "Oj, moj Bog,

zahvalim te za ptičice, ki tako lepo pojejo; za pisane rožice, ki tako lepo cvetijo; za zeleno travico, na kateri se moje ovce tako radi pasejo; za ljubo sonce, ki me greje; za drago mater, ki mi kruha daje, za očeta, ki mi suknjico kupuje..."

Ko je Tonček postal ministrant, je to bilo seveda tudi veliko veselje za mater. Prigovarjala mu je, naj lepo streže Jezusu, ker je to angelska služba; še več: Marija sama je stregla Jezusu in zato rekla: "Glej, dekla sem Gospodova!"

Kmalu potem sta Tonček in mama zopet romala k Mariji na Sladko goro. Očeta nikakor ni bilo mogoče pregovoriti, da bi pustil Tončka v šole. Mati pa je to goreče želela, ker je na tihem upala, da bo Tonček postal duhovnik. Končno se je zatekla k Mariji po pomoč. Sklenila je, da bo s sinčkom poromala na Sladko goro, da bi Marija uslišala njeno prošnjo in omehčala očeta. Med potjo je vprašala Tončka: "Tonček, ali veš, kaj greva Marijo prositi?" Tonček je pogledal in ugal, na kar mu je sama odgovorila: "Da bi postal duhovnik!" Deček je ponovil za materjo: "Da, da bi postal duhovnik, pa dober in svet duhovnik!"

Goreča ljubezen in zaupanje v Marijo, katerih se je Tonček naučil od matere, sta mu pomagali ob strašni novici, ko mu je kot gimnazijcu v Celju nenadoma umrla dobra mama. Pogumni deček bi tedaj skoraj obupal, a se je potolažil, ko ga je kaplan Prašnikar, ki mu je prinesel grozno novico, popeljal v cerkev. Ustavila sta se pred Marijino podobo in Prašnikar je dejal: "Glej, Tonček, ta je sedaj tvoja mati, ko nimaš več matere!" Ko je bil Tonček po kaplanovem odhodu zopet sam in zvečer zaradi velike žalosti ni mogel zatisniti oči, je vzel v roke rožni venec in molil k Mariji - tolažnici žalostnih. Molitev je sklenil: "Marija, ti mi bodi zdaj mati!" Ta misel mu je dala novih moči, da je z uspehom nadaljeval šolo.

KJE PRODAJAJO RESNICO IN SVOBODO?

Ali poznate zgodbo o prodajni resnice? Tako gre: "Komaj sem mogel verjeti svojim očem, ko sem videl napis z imenom trgovine PRODAJALNA RESNICE. V njej so torej prodajali resnico. Prodajalka je bila zelo ljubezna. Kakšne vrste resnico hočem kupiti, delno ali popolno? Seveda popolno. Nikakršnih prevar, nobenih prirojevanj ali olepšav ne potrebujem. Hotel sem resnico čisto, jasno in popolno. Pomignila mi je, naj grem na drugi konec trgovine, kjer so prodajali popolno resnico. Tam me je prodajalec sočutno pogledal in mi pokazal cenik. Cena je zelo visoka, gospod, je rekel. Kolikšna je? sem vprašal odločen, da vzamem popolno resnico, naj stane, kar hoče. Če vzamete to, je dejal, boste za vedno izgubili svoj mir. Žalosten sem odšel iz trgovine. Predstavljam si, da lahko dobim popolno resnico prav poceni. Še vedno nisem pripravljen na Resnico. Tu in tam potrebujem svoj mir in počitek. Še vedno moram samega sebe nekoliko varati s svojimi izgovori in olepšavami."

V svoji okrožnici Sijaj resnice papež Janez Pavel II. ugotavlja, da prihaja danes že do takega poveljevanja svobode, da so jo nekateri napravili za nekaj absolutnega, kar za sam izvor vrednot. Tako nekateri pripisujejo kar vesti vsakega posameznika oblast, da nezmotno odloča, kaj je po njegovem resnico, kaj je dobro in kaj je zlo in se po tej odločitvi tudi ravna. To pa je v nasprotju z Božjo resnico o človeku in življenju.

Obstajajo dejanja, ki so sama na sebi slaba oz. so nespravljiva z resničnim človeškim blagom. Če pa jih človek izbere (in se s tem zaplete vanje popolnoma svobod-

no), ne more izraziti svoje dobrote. Obstajajo dejanja, ki so že po svoji naravi "neodrešljiva", jih noben namen in noben položaj, v katerem je delujoči človek, ne more imeti za dobra. Iz tega sledi, da npravna pravila veljajo vedno in v vsakem primeru, brez izjeme. Tako hranijo resnico osebe in njeno pristno svobodo.

Današnji bivanjski strah, ki ga ljudje, še posebej mladi, tako močno doživljajo, je dejansko posledica morale brez Boga, brez temelja. Iz opazovanja vsakodnevne življenja se lahko hitro prepričamo, kako si ljudje pogosto samovoljno in subjektivno zastavljajo svoje cilje. To so cilji, ki so največkrat najlažje dosegljivi in zadovoljujejo bolj človeška nagnjenja kakor pa njegove duhovne in osebne potrebe. Splošno človeška izkušnja govori, da vsak človek v svoji osnovi teži k sreči. Za vsemi prizadevanji in hotenji slehernega človeka tiči ena sama želja: biti srečen in ni ga med nami, ki bi bil v tem izjema.

Eden izmed slovenskih duhovnikov razmišlja o človekovi sreči takole: "Ničesar ne naredimo proti sreči, izmislimo si sto

načinov, kako bi jo dosegli. Eden jo išče v hrupu sveta, drugi v tišini samote, tretji v delu, četrti v brezdelju in celo tisti, ki se gre obešit, stori to v upanju, da mu bo vsaj vrv prinesla srečo, ki jo je drugod zaman iskal.

Kdaj je človek srečen? Kadar je usklajen sam v sebi, z okolico in z Bogom ali pa vsaj upa, da bo do te uskladitve prišlo. Kdor se za vse te usklajenosti resno trudi ter obenem goji upanje, da se bo nazadnje vse uskladilo v večnosti, spada med najbolj srečne ljudi na svetu. Kdor pa tega noče, se odpoveduje sreči. Praznega se bo čutil, nesrečnega in nezadoščenega. Prisiljen bo segati po nadomestkih sreče in bežati pred praznino, ki zeva v njegovi notranjosti.

Po nauku Cerkve samo svoboda, ki se podreja resnici, vodi človeka k pristni samouresničitvi. Človekovo največje dobro je ostati v resnici in izpolnjevati resnico.

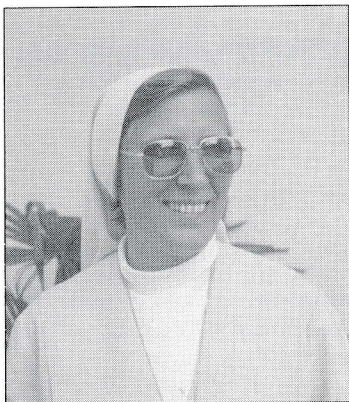
Od trenutka ko je Kristus stopil v človeško zgodovino, ne moremo priti do jasnejše resnice, kakor je nauk Jezusa Kristusa. Samo v osebni veri more človek sprejeti popolno resnico, ki jo je razodel Jezus Kristus: "Zato sem prišel na svet, da pričujem za resnico" in še: "Jaz sem pot, resnica in življenje."

Kako temeljna je odvisnost svobode od resnice, pravi papež Janez Pavel II., pa nam najbolj jasno izražajo Kristusove besede: "Spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila."

Marija je med vsemi ljudmi v najvišji meri uresničila te Jezusove besede, zato jo tudi papež pogosto predstavlja kot popolno podobo resnice, kot ženo, ki najpopolneje uresničuje Očetovo voljo.

s. Bernarda Žibert

BRAZILIJA

VSAKO LETO JE LEPŠE

Veliko časa je že minilo, kar sem se zadnjič oglasila. Naj bo zato sedaj moj pozdrav toliko toplejši in pristranejši.

Domov sem prišla za papežev obisk. Lepo je doživeti srečanje s papežem drugje, a enkratno ga je doživeti doma. Čestitam vam, da ste se tako lepo na ta obisk pripravili in se izkazali. V slogi je moč in drug drugemu lahko pomagamo do svetosti. Tako so se tudi nekateri "kamni" omehčali in sadi so že vidni; da bi le bili trajni!

Vlepi, sončni in pisani Braziliji sem že trinajst let. Vsako leto, ki mi mine, se mi zdi lepše in bogatejše. Brazilski razmere že gotovo poznate: gmotni prepadi med revnimi in bogatimi, otroci brez šol in družine, kršenje človekovih pravic itd. Pa moje poročilo naj ne bi ostalo le pri temnih straneh, poiščimo tudi kaj Božjega, saj ta deluje v najbolj zapostavljenih in ponižanih. Pa le kakšna iskrica za vas.

Bili smo z mladino pri nočni vigiliji mučencev (treba je vedeti, da ima Brazilija veliko svojih mučencev, ki so dali življenje med prizadevanjem za osnovne pravice ubogih). Med premorom dolge molitve, petja in raznih prizorov se mi nenadoma približa dekle in reče: "Se spomnite lanskih duhovnih vaj? Tako so mi bile všeč, da sem domov napisala cel časopis samo o tem!" "Kaj, a ti nisi iz

tega mesta?" "Ne, jaz sem prišla sem samo za eno leto, a mi je bilo pri mladinski veroučni skupini tako lepo, da sem kar ostala. Nadaljevala bom študij sedaj tukaj. Ostal mi bo za vedno v spominu dolg pogovor, ki je razodeval rast Božjega kraljestva."

Všoli smo za letošnjo veliko noč pripravljali uprizoritev "Kristusovega pogovora z ljudmi". Fant, dolgo-lasec, je hotel igrati Jezusovo vlogo. Pri vajah pa se kar ni mogel zbrati. Dekle mu reče: "Ta vloga pa ni zate." Sam pa doda: "Sicer pa že od prvega obhajila ne hodim v cerkev." "Pa prav zato," potrdi dekle. Jaz pa oba pomirim: "Zato se bo moral toliko temeljiteje spreobrniti!" Vaje so se v tej muki nadaljevale. Ob koncu pa se je fant kar obotavljal, da bi odšel iz cerkve. Ko so vsi odšli, previdno zašepeta: "Rad bi se spovedal, a bo mogoče?" "Seveda bo! Poklicali bomo duhovnika na šolo, pa ne samo zate, še za druge, ki bi se želeli spovedati." Zažarele so mu oči. Povprašal je še nekaj stvari in vesel odhitel domov. Dan spovedi pa je zaznamoval s pokoro in resničnim srečanjem s Kristusom.

Letos so učenci na veliki petek organizirali živ križev pot po ulicah. Množica ljudi ga je pobožno spremljala. "Edson, ta križ pa je prevelik in pretežek zate, bomo naredili manjšega." "Ne, ni. Lani sem ga tudi nosil po cerkvi." "A vеди, da cerkev ni isto kot ulica." "Bom že zmogel in to z Božjo pomočjo." Zares ga je zmogel, pa seveda so mu še drugi priskočili na pomoč. Nazadnje so se kar kosali, kdo ga bo še nosil. V Braziliji se vera kaže zelo pogosto v ljudski pobožnosti. Pri tem križevem potu so sodelovali tudi skrajno zane-marjeni kristjani.

Letos po duhovnih vajah se je 18-letni fant postavil pred mamo in jokajoč dejal: "Mama, zakaj me nisi pripravila za prvo obhajilo,

tako kot so moje vrstnike! Tako rad bi se spovedal in prejel Jezusa, pa tega nisem mogel." Mama se presenečena izgovarja: "Dala sem ti vso svobodo, da si sam izbereš vero, ki jo hočeš, sicer pa se še zmeraj lahko na to pripraviš." Kakšna želja po Bogu! Sirote so ti otroci. Vera je dar, a kaj, ko so pogosto starši tako revni, da jim ga ne morejo podariti. Bog pa je vendarle tako dober, da se sam razodeva tistim, ki ga iskreno iščejo. Fantu se je po dobrih prijateljih, po dobrem zgledu drugih.

Kot vidite, nisem navajala števil ubogih, zapuščenih, niti ne bogatih in pohlepnih. Lahko samo povem, da je pred trinajstimi leti Brazilija štela 120 milijonov prebivalcev, danes pa se bliža 160 milijonom. Dejansko stanje za večino je slabše, tvegano, velikokrat brezupno. Kot don Boskove hčere imamo srce za mladino, zato nam bo ta v veselje tudi, ko bo breme težko. A za Božje kraljestvo se spleča.

Letos pa sem zaorala še v popolnoma novo okolje, med Indijance. Pred 500 leti, ob prihodu Evropejcev, jih je bilo v Braziliji pet milijonov, sedaj pa še komaj 160.000. Gotovo je v zgodovini pri tem bilo kaj narobe, kljub toliko stvarjem, ki so bile dobre. O izkušnjah med njimi vam bom poročala kdaj drugič, ko bom o tem imela več gradiva. Zazdaj pa so bo treba od njih ogromno naučiti, predvsem bratske ljubezni, skupnega življenja, ki je tako značilen za plemena, pa tudi njihov jezik.

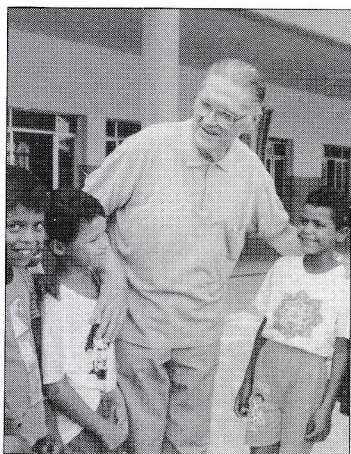
Na koncu še vroč misijonski pozdrav, obljuba molitvenega spomina in zahvala za sleherno duhovno in gmotno pomoč.

Vaša misijonarka

*s. Agata Kociper
Pat. Sta. Terezinha
69700-000 Barcelos AM
Brazilija*

ANGOLA

PUSTITE OTROKE K MENI

Tak je naslov knjige (Misijonska pričevanja - 9), ki govori o življenju in delu našega misijonarja Ernesta Saksida. Z enoletno zamudo praznuje v domovini 60-letnico misijonskega poklica, 50-letnico duhovništva in 35-letnico Don Boskovega mesta, kar je povezano s 700-letnico rojstne župnije sv. Daniela v Dornberku.

Vsem misijonskim prijateljem knjigo toplo priporočamo. Ponovno lahko občudujemo delo Božje previdnosti, ki po našem rojaku dela tako čudovite stvari. Da bi tudi danes mnogi slišali klic in mu sledili, tako kakor se je za tem klicem napotil komaj petnajstletni Ernest. Vabimo vas, da se 28. julija ob 14.30 udeležite na Rakovniku slovesnosti zlate maše misijonarja Saksida.

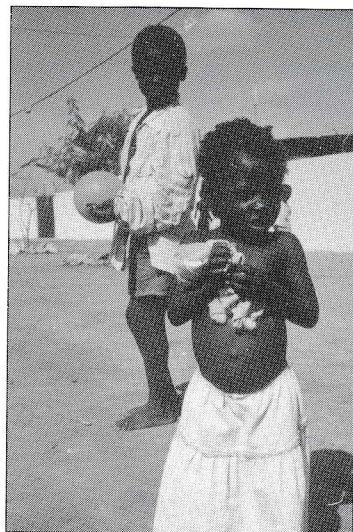
Knjigo dobite na uredništvu Vestnika.

Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Ko sem se včeraj pripravljala k pisanju, sem dobila zadnji Salezijanski vestnik in tako sem se najprej odločila za branje. Prav lepa hvala za ta dar novic, ki tako redno prihajajo. Res je lažje brati kot pisati. Če bi uspela pisati toliko, kot mislim, bi se gotovo tudi jaz več oglasila. Hvala vam tudi za pismo in vabilo k dejavni animaciji.

Naj vam torej najprej povem, da če Bog da, se poleti vidimo. Odpotovala bom proti koncu julija. Najprej nameravam na Bledu opraviti duhovne vaje, potem pa bom doma avgusta in septembra. Tako lahko tudi vi računate, če bi kdo želel kakšno misijonsko srečanje, česar se bom z veseljem udeležila. Govoriti o Angoli ni težko, saj je življenje tu zanimivo. Sploh pa mislim, da se o Angoli premalo govori. Pa vendar se dogajajo tudi tukaj neverjetne stvari, tako dobre kot slabe. Če gledamo položaj dežele, ki se trudi, da bi se izvela iz vojne, bi lahko izgubili prav vsako upanje, saj je očitno, da je vse v rokah velikih sil, ki si s to vojno služijo ogromno nafte in diamantov - bogastvo Angole. Zato pa je revež vedno večji revež in lakota še vedno povzroča smrt mnogih, predvsem otrok.

Z druge strani pa lahko gledamo na veselo upanje še mnogih, ki ljubijo svojo deželo in se trudijo za dobro vseh. Med temi smo tudi misijonarji, ki moralno in gmotno podpiramo množice. V našem misijonskem centru smo tudi letos uspeli zagotoviti sredstva za brezplačno šolo 120 otrok, ki bi sicer ostali na ulici in torej bili prepuščeni nepismenosti. Ob pouku jim zagotovimo vsak dan kosilo. Tudi 120 malih še vedno prihaja vsak dan za zajtrk in kosilo. Nenehno prihajajo iz provinc matere z otroki v upanju, da v mestu najdejo sredstva za preživetje, a ko spoznajo, da je tu finančno stanje

še težje, že nimajo sredstev, da bi se vrnile domov.

Tudi naš poklicni center je končno poprijel; odvisni smo namreč od solskega leta, a šole so tu letos začele s stavkami in torej enomesečno zamudo. Tečajji za šivanje, strojepisje in informatiko so se takoj napolnili, saj so to za mnoge edina možnost za izobrazbo po šestem ali osmem razredu. Le redkim uspe vpis na srednjo šolo. Potrebno je veliko denarja.

Na salezijanski ravni je Angola zelo dejavna. Lepo sodelujemo s salezijanci in tako je bilo mogoče organizirati državno srečanje salezijanske mladine, kar pomeni začetek salezijanskega mladinskega gibanja. Trenutno pripravljamo prve salezijanske sotrudnike; so mladi, ki z nami sodelujejo pri apostolatu. Tudi v Angoli don Bosko živi.

Molite, da bi zasvetila luč vere in trdnega upanja vsem, posebno mladim. Pristrčno pozdravite vse misijonske prijatelje, vaše sobrate; vsem zagotavljam molitveni spomin. Posebno pa vam moj pristrčni pozdrav iz zelo vroče Angole.

s. Zvonka Mikec

NEPOZABEN DAN PRI PRIZADETIH

Veseli smo bili, ker nam je šolski svet v Celovcu odobril našo prošnjo, da smo lahko dan preželi z mladimi, ki so drugačni od nas; prizadeti so. Z Jožetom in Hanzejem smo se odpravili na avtobusno postajo in se odpeljali h Gospe sveti.

Tam je dom za prizadete otroke. Z domom smo se seznanili že v šoli, ogledali smo si tudi film o tej tematiki, pogovarjali smo se o doživetjih, ki jih imamo sprizadetimi. Pred veliko zgradbo nas je že čakala sestra redovnica, ki vodi ta dom.

Ko sem stopila v hišo, kjer so prebivali otroci, sem takoj začutila, da so ti prostori napolnjeni z ljubeznijo.

Pozdravili smo se. Nato nas je sestra odpeljala v večji prostor, kjer nam je pripovedovala o življenju otrok v domu. Vsi smo jo z zanimanjem poslušali, po tudi vpraševali. Nato nas je peljala na velik

hodnik, kjer so nekateri otroci že čutili, da bo dan drugačen kot drugi dnevi. Nekateri, ki so lahko hodili, so nam prišli naproti, drugi so ploskali. Najprej smo jim zapeli pesem. Nato smo jim razdelili darila, ki smo jih prinesli s seboj. Sestra mi je dala v naročje Haralda, štiriletnega fantka. Najprej sem se zelo bala, nisem vedela, kako naj ga držim, ali naj ga stisnem k sebi. Sestra mi je povedala, da se ga ni treba nič bati, naj ga dam na svojo levo stran, da bo čutil utrip srca, pa se bo takoj popolnoma pomiril. In res je bilo tako.

Najbolj sem se čudila sestram redovnicam. Noč in dan so z njimi, v veselju in žalosti, saj otroci potrebujejo veliko ljubezni.

Najbolj me je "očarala" Silvija, ki je kot dvanajstletna bila operirana zaradi tumorja v glavi in od takrat naprej negibno leži v postelji. Vse sliši, vse razume, znamenja pa daje le z obrazom. Zapeli

smo ji pesem, nato jo je pa skoraj vsak izmed nas pobožal. In z obrazom nam je dala vedeti, da ji je dobro delo.

Zvečer sem molila za vse te otroke, ki sem jih srečala v tem domu. In ko sem premišljevala, se se vpraševala, zakaj ljudje tako neumno gledajo na ulici ali v trgovini prizadete.

Poznam tudi deklico, ki je slepa. Vedno je dobre volje, vedno se smeji in nikoli še nisem doživela, da bi bila jezna. Zelo jo imam rada in upam, da kot odrasla ne bo imela težav dobiti moža, ki jo bo resnično imel rad. Sama zase pa upam, da ne bom rodila prizadetega otroka. Če pa bi ga, bi ga ljubila bolj kakor zdrave otroke.

Mislím, da nam je ta obisk veliko pomagal za nadaljnje življenje in nas naučil, kako se srečevati s prizadetimi.

za 4. b Kristina Toth

PUSTITE MI BITI POGUMEN

“Očitno je moralo miniti precej let, da smo se tudi pri nas seznanili z izsledki psihologov in pedopsihiatrov, ki so v zgodnjih šestdesetih letih, prvič v Angliji, pozneje v ZDA, ugotavljali, kako huda je lahko ločitev otroka od njegovega domačega okolja, seveda v prvi vrsti od njegovih staršev,” je zapisal v reviji *Otrok in družina* leta 1990 priznani strokovnjak, pediater prof. dr. Pavle Kornhauser.

“Magna Charta” za pravice otroka v bolnišnici, sprejeta na prvi evropski konferenci v Leidenu na Nizozemskem leta 1988, poudarja, da je najboljša medicinska obravnava in zdravljenje temeljna otrokova pravica. Med desetimi sprejetimi sklepi listina govori, da ima otrok v bolnišnici tudi pravico do igre in šolanja.

Vodstvo celjske bolnišnice si že nekaj let prizadeva, da bi bili uresničeni vsi sklepi podpisane listine o pravicah otroka v bolnišnici. Za šolanje skrbijo učitelji I. OŠ v Celju. Letos je uveden na prostovoljni bazi (otrok in staršev) tudi verouk, ki ga poučuje bolniški kurat Stanko Domanjko.

Po zgledu Bolnišnične šole Ljubljana, ki je enota Osnovne šole

Ledina, kjer prirejajo bolnišnično olimpiado že več kot deset let, so učitelji I. OŠ Celje pripravili z malimi bolniki 17. maja letos že drugo bolnišnično olimpiado v veliki avli celjske bolnišnice. Povezani s predstavniki bolnišnice, ki s svojimi interesi sooblikuje podobo te prireditve, so se v tej olimpiadi pomerili poleg malih bolnikov tudi odrasli, ekipe zdravstvenih osebje bolnišnice in učitelji I. OŠ Celje, kar je bilo za mlade nepozabno doživetje. Za glasbene užitke je poskrbel ljubljanski ansambel 12. nadstropje s pevcem Branetom Lindičem.

Mali bolniki so teknovali v igrah z žogo, keglji, baloni in sestavi slik. Izbrane igre so bile primerne njihovemu zdravstvenemu stanju, vendar pa zato nič manj privlačne in zanimive. Tekmovalci so prejeli za svoje dosežke medalje in priznanja, ki so jih podelili znani športniki, predstavniki športnih klubov na Celjskem. Navzoč je bil tudi smučač Miran Rauter iz Velenja, član slovenske smučarske reprezentance. Tekmovalce je bodrilo veli-

ko obiskovalcev, med njimi tudi svojci in domači šolarji. Prireditelji so s pomočjo pokroviteljev poskrbeli za pravo praznično ozračje. Športno prireditev je povezovala Simona Brglez. S petjem bolnišnične himne in zagotovilom, da bodo pogumni lahko ponovno poskusili znano prihodnje leto, je bila zaključena 2. bolnišnična olimpiada v Celju.

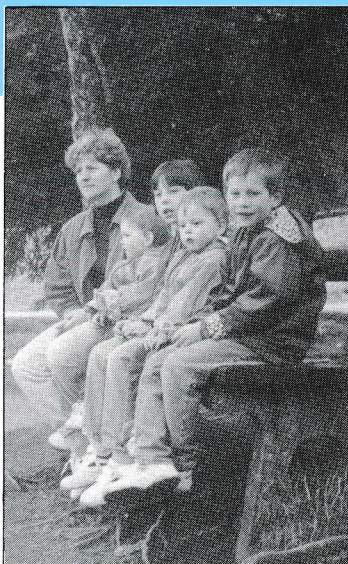
Bolnišnična olimpiada je le ena izmed mnogih zabavnih, sprostitvenih in razvedrilnih dejavnosti, ki jih učitelji pripravijo za hospitalizirane otroke. Zamisel o tej in vseh podobnih prireditvah se je porodila na osnovi strokovnega poznanja otrokovih potreb. Izkušnje, ki jih pridobivajo predvsem s povratnimi informacijami udeležencev, jasno nakazujejo, da je potrebno otrokom poleg znanja dajati tudi obilo organizirane zabave. In več kot deset tisoč otrok, ki se letno zdravi v slovenskih bolnišnicah, nas k humanizaciji malega bolnišničnega sveta tudi zavezuje.

dr. Karolina Godina

V soboto 25. maja 1996 (molitveni dan za duhovne poklice) so na Rakovniku štirje mladi salezijanci prejeli službo bralca.

VSE JE RAZLOG ZA VESELJE

Smo 6-članska družina. Mož Franc je zaposlen na Telekomu v Murski Soboti kot dipl. elektroinženir in dela na področju investicij, jaz, Marija, delam v Zdravilišču Radenska kot dipl. inženir živilske tehnologije na področju kakovosti. Oba se približujeva štiridesetim letom, vendar se počutiva dokaj mlada, saj imava otroke še v vrtcu. Anja je stara 11 let in zaključuje 4. r. OŠ, Andrej 7 let in gre septembra v 1. r., Mitja in Matej pa sta naša živahna dvojčka, ki sta februarja dopolnila 2 leti. Oba izhajava iz vernih družin s po štirimi otroki.

Le redkokdaj se spomnim težkih trenutkov; velikokrat se mi zdi, da jih sploh ni bilo, čeprav sva oba z možem šla skozi življenjsko šolo tako kot vsak zemljan. Iz vsakdana želimo potegniti čimveč veselja, smeha in prijetnih trenutkov. Imam občutek, da ves prosti čas posvečamo igri in nežnostim oz. pozornostim, ne samo midva kot starša, ampak tudi otroci med seboj.

Največ radosti pa so v našo družino prinašale moje nosečnosti in rojstva otrok. Zelo globoko sem doživljala vsako nosečnost posebej, tako v odnosu do novega otroka z mislijo, pogovorom in molitvijo, kakor v odnosu do moža in otrok ter ob rojstvu, ko je pomagal otrokom na svet tudi očka. Veselimo pa se vsakega novega zobka, koraka, vsake besede...

Ljubezen in spoštovanje človeka, četudi je šele otrok, je gotovo na prvem mestu. Je pa vezana na razna življenjska obdobja. Tako je pri majhnih otrocih vložene veliko ljubezni v zagotavljanje življenjskih potrebščin, ki so osnova za celostni razvoj človeškega telesa in duševnosti. Pomembno je otroke vzgajati za vrednote, zato najina vzgoja ne odobrava pretiravanj in popuščanj. Otroci si med seboj pomagajo, skrbijo za svoje stvari v mejah možnosti in si tudi kaj privarčujejo za lastne potrebe.

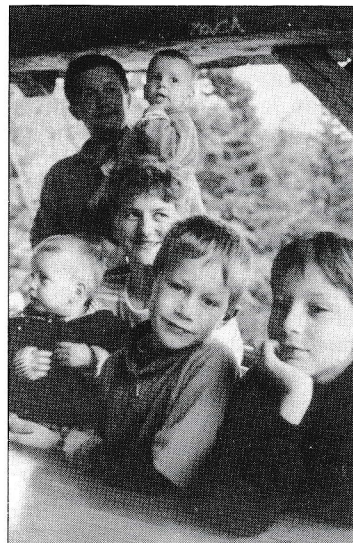
Verske vzgoje praviloma ne ločujemo od druge vzgoje. Vse dobro, kar se dogaja okrog nas, je s pomočjo vere. Molitev prilagajamo stopnji otroške dojemljivosti: z mlajšimi pojemo pesmice in molimo krajše molitvice, večja pa sta vključena tudi v daljše molitve, kot je rožni venec. V večerni tišini, ko otroci spijo in je vse postorjeno za prejšnji dan in pripravljeno za naslednji, pa si vzameva čas za pogovor, zahvalno molitev in prošnje tudi midva z možem.

Prosti čas nam je zelo dragocen, saj sva oba v službi, zato ga preživljamo zelo intenzivno. Vse popoldneve preživimo skupaj pri igri in zabavi: pozimi se sankamo, smučamo, delamo snežake... poleti pa gugamo, žogamo, kolesarimo in hodimo na sprehode, nabiramo gobe... Anja se uči igrati na klavir in sodeluje v pevskem zboru, Andrej trenira maraton, kar je potrdil z zmago na maratonu v Radencih v svoji kategoriji. Večji člani družine ne zamudimo nobene kulturne prireditve v Radencih, imamo pa tudi abonma v Mariborskem gledališču in obiskujemo lutkovne predstave v Murski Soboti. Vse proste dneve izkoristimo za izlete v naravo, nedeljske popoldneve pa pogosto preživimo v Kančevcih v okviru programov za družine. Seveda pa že komaj čakamo počitnice, saj v

juliju in avgustu najdemo veliko užitka v kopališču, na morju ali v slovenskih planinah.

Mladim bi svetovala, naj se pravočasno in temeljito spoznajo med seboj, kar pomeni, da realno opazujejo tudi slabe lastnosti prijatelja. Samo z ljubeznijo, spoštovanjem, medsebojno pomočjo in zaupanjem bo gradnja temeljev skupnosti uspela. Veliko večjo trdnost bodo dosegli s skupno molitvijo in življenjem po veri.

Družina Šadl
Šratovci 29
9252 Radenci

24. VRHOVNI ZBOR SALEZIJANCEV

Sporočilo 24. VZ laikom

Člani 24. VZ ob sklepu tedna, ki so ga preželi s predstavniki laikov z vsega salezijanskega sveta, vidimo dar in navdih Previdnosti v temi zbora, ki smo si jo izbrali: salezijanci in laiki. Prvič v zgodovini vrhovnih zborov smo poklicali skupino laikov, da so sodelovali in prispevali bogastvo svojega poklica na temo, ki nas je neposredno zanimala.

Med tem, kar ste nam posredovali, smo vam posebej hvaležni:

- za prijaznost in naklonjenost ljudi, ki so nam posredovali vaša sporočila;
- za iskrenost in odkritost, s katero so nastopali;
- za vrednost prispevkov, ki so nam jih končno predložili.

Zaradi tega želimo po njih zagotoviti toliko laikom, možem in ženam, da so na neki način stopili v prijateljstvo z don Boskom in so postali njegovi sodelavci, da salezijanci

- laike že spoštujejo in se jim zahvaljujejo za velikodušnost in za kvaliteto njihove navzočnosti;
- poskušajo čim temeljiteje uresničiti konkretne načine sodelovanja na vseh področjih;
- posebej hočejo skupaj z njimi biti tvorci vzgojno-pastoralne

skupnosti in tako omogočiti njihovo nenadomestljivo dopolnjevanje nalog;

- skušajo končno skušajo ustvariti ozračje srečevanja in sodelovanja, da pride čim bolj do izraza družina in občestvo.
- Hkrati jih bratsko prosimo, da bi bili potrpežljivi v primerih, ko smo tu in tam počasni in manj pozorni;
- imeli voljo po poglobljanju sposobnosti za sporazumevanje in sodelovanje, upoštevajoč način in čas za novo formacijo;
- gojili željo približati se velike-mu don Boskovemu srcu ter da bi bili bolj zavzeti za izražanje nove velikodušnosti in skrbi za mlade, ki tega najbolj potrebujejo.

Priznavamo pomenljivo dejstvo laičnega sodelovanja, ki je že na delu v salezijanski zgodovini po:

- laikih salezijanske družine, ki so nositelji istih vrednot, spodbujani z isto duhovnostjo in razlagalci istega poslanstva, čeprav na načine, ki so značilno različni glede na izvirnost vsake skupine;
- laikih širokega gibanja, ki na razne načine delajo za reševanje mladine (prim. K 5);
- don Boskovih prijateljev, ki so

zelo med seboj različni, ki pa so prerasli različnost po izvoru, kulturi, socialni in verski pripadnosti in se srečujejo v razpoložljivosti, kako dati moči, čas in pomoč mladim; salezijanskem mladinskem gibanju, načinu, ki navdihuje salezijansko duhovnost, kjer mladi postajajo misijonarji drugih mladih v značilno salezijanski vzgojni odločitvi;

- ženi, ki je poklicana, da "prispeva značilen ženski dar v vseh izrazih" (Vita consacrata, 58), posebej značilnih za salezijansko vzgojno poslanstvo, ki se razodeva na nov način v mišljenju in delovanju.

Tukaj stopamo v korak laiki in salezijanci proti tretjemu tisočletju, vходу, ki je obremenjen z nasprotji pa tudi z obljubami, z našim značilnim prizadevanjem, da bi bili "v Cerkvi znamenje in nosilci Božje ljubezni do mladih, zlasti najbolj revnih" (K 2). To so že čudovito uresničevali številni salezijanci in laiki od don Boska do danes. Toda "vi nimate svoje slavne zgodovine zato, da bi se je spominjali in o njej pripovedovali, ampak vi morate biti graditelji velike zgodovine. Glejte v prihodnost, v katero vas načrtuje Duh, da bi z vami napravil še velike reči" (Vita consacrata, 110). Izziv je pred nami. Potrebna je modrost in programi, zvestoba preteklosti in pogum narediti nove korake.

Za vas laike, pa tudi za slutnje in spodbude tega 24. VZ, pomeni prenovljen in močan don Boskov klic, da bi bili, kakor od nas zahtevajo različni odgovori, živ del njegovega poslanstva za mlade in za ljudi v Cerkvi. Tako se nam don Bosko zahvaljuje, tako vas vabi še bolj številne, tako nam ponovno obljublja z duhovito in modro preprostostjo "kruha, dela in nebes".

Brezmadežna Pomočnica, ki je pripravljena pomagati tem, ki so v potrebah, naj bo tudi tokrat naša učiteljica in naša voditeljica.

Z bratskimi pozdravi.

Zborovalci 24. VZ

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Zopet se je izteklo šolsko leto. Letos zaključuje šolanje na Gimnaziji Želimlje druga generacija maturantov, hkrati pa bo jeseni stopila čez prag naše šole že šesta generacija mladih fantov in deklet.

Zanimanje za šolanje je tudi letos veliko, večje kot so naše prostorske zmogljivosti. Upamo, da bomo - če Bog da - z dograditvijo novih prostorov omogočili vzgojo in šolanje na naši šoli še večjemu številu mladih.

Tudi letos, zlasti še zadnje mesece, se je v Želimljem dogajalo marsikaj, kar je popestrilo redno življenje na šoli.

Posamezni razredi so preživeli po en teden v okviru programa obveznih izbirnih vsebin v našem domu na Pohorju. Lepo je doživljati "sola" v zasneženosti in pomladnem zelenju pohorskih gozdov, v spoznavanju še neodkritih strani življenja, v pogovorih in v mladostni razigranosti. To so dnevi, ki puščajo v mladih trajne sledi medsebojne povezanosti in želje po ponovnih tovrstnih srečanjih tudi tedaj, ko bodo časi srednje šole že daleč za njimi.

Pot pa ni vodila le na Pohorje. Dijaki in dijakinje tretjega letnika so se en teden mudili v Parizu, ob vrnitvi pa so obiskali še kraje, kjer je živel in delal don Bosko. Prav slednji so pustili v mladih nepozabne vtise. Drugi letnik se je tudi letos odpravil za več dni v Rim in Assisi in se vrnil tik pred obiskom svetega očeta.

Papežev obisk je močno odmeval tudi med mladimi na naši šoli. Nanj smo se zavzeto pripravljali. Večina se je udeležila srečanja v Postojni. Mnogi so odšli tja z avtobusi, drugi s kolesi, nekateri celo peš. Ob koncu obiska smo si bili edini, da je doživetje daleč preseglo vsa pričakovanja.

Konec šolskega leta je čas pobiranja sadov. Z letošnjim uspehom smo lahko zadovoljni tako dijaki kot profesorji. V vodstvu šole ugotavljamo, da prihajajo v šolo iz leta v leto bolj obetavne in tudi zahtevne generacije mladih. Ko se tega veselimo, se hkrati zavedamo velike odgovornosti, ki nam je naložena. Upamo, da bomo z veliko mero dobre volje in z Božjo pomočjo uspeli tudi v prihodnje opravičiti velika pričakovanja mladih in naroda.

Bliža se čas, ko naj bi zopet začeli gradbena dela. Prostorska stiska je vse večja in za normalno življenje in delo bi nujno potrebovali prostore, ki smo vam jih že predstavili v zgibanki. Načrti so dokončani. Če bo šlo vse po sreči, bi proti koncu poletja lahko začeli z deli. Vse je odvisno od sredstev, ki so potrebna za ta velik projekt. Gotovo si bomo morali pomagati s posojili, ki jih bo pa treba vrniti.

Odmev na razposlano zgibanko Sklada Gimnazije Želimlje je razveseljav. Mnogi nam tudi dolgoročno zagotavljate svojo vsestransko pomoč, za kar smo vam iskreno hvaležni. Tudi mi smo samo ljudje in zato potrebni spodbud in opogumljanja. Potrebna je velika vera in pogum, ki zmore vedno znova začeti.

Ko vam ponovno polagamo na srce svoje načrte za dobro mladih, ki verjamejo v moč dobrote, vam obnem zagotavljamo reden spomin v molitvi in v obhajanju evharistije.

O vsem, kar bomo storili, vas bomo sproti obveščali.

*S pozdravi in dobrimi željami!
Lojze Dobravec*

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Zaradi bolezni ravnatelj a. g. Marjana Kuralta tokrat ne objavljamo imen darovalcev - to bomo storili v prihodnji številki - vsem pa se iz srca zahvaljujemo.

Kako prispevati v sklad Gimnazije Želimlje?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46
1292 Ig pri Ljubljani
Številka žiro računa:
50100-620-133
sklic na št.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako "Gimnazija".

MISIJSKI SKLAD: RUDI BORŠNIK

Za gospo Tatjano, ki je položila ustanovni kapital, ste v sklad prispevali še drugi darovalci in tako podprli delo salezijancev v Albaniji. V Skladu že obnavljajo še drugo staro hišo, kjer bo več prostora za gojence, izmed katerih se nekateri že pripravljajo za noviciat. Bog povrne s svojim blagoslovom velikodušnim darovalcem!

Svoje prispevke za Albanijo lahko nakažete na hranilno knjižico pri Krekovi banki d.d., PE Ljubljana

na ime
Rudi Boršnik
številka 51800-620-336,
sklic na št.:
200-13-0002473/59.

Franc Podbevšek r. 25. X. 1918 - + 6. VI. 1996

V soboto 8. junija smo se na Vranji Peči pri Kamniku poslovili od rajnega Franca Podbevška, ki ga je Bog poklical k sebi po težki bolezni, ko še ni minilo niti dve leti od smrti žene Marije.

Življenjska pot rajnega se je začela v Spodnjih Palovčah, župnija Vranja Peč. Bil je mirne narave, nerad je bil v sporu s kom, predvsem pa je bil dober in vesten delavec, ki pa ni zaupal le v lastne moči, temveč tudi v Božjo pomoč.

V zakonu z ženo Marijo so se jima rodili štirje otroci (Franc je postal salezijanec duhovnik), ki sta jih s težkim delom, pritrgovanjem in žrtvijo, predvsem pa z ljubeznijo vzgojila za vrednote, ki sta jih sama živela. To je bila ljubezen do Boga in povezanost z njim v vsakdanjem življenju po molitvi, maši in zakramentih, posebno pa še po vsakoletnih romanjih z vso družino (Brezje, Sveta gora...).

Ob drugih boleznih ga je zapuščal vid; zadnji dve leti je bil popolnoma slep. Vendar mu tudi to ni vzelo poguma in je vse potrpežljivo prenašal. Počasi je ugašal in izgubljal stik s tem svetom ter se usmerjal v drugega, v katerega je vstopil na praznik Rešnjega telesa. Bog, gospodar življenja, naj mu bo usmiljen sodnik in ga nagradi z večnim življenjem.

F. P.

Rudi Alif

23. maja 1996 so se na Razborju poslovili od Rudija Alifa in ga pospremili k večnemu počitku. "Iz pogovorov s tabo sem mogel zvedeti za Kalvarijo moža, partizanskega učitelja, obsojenca v čakanju na streljanje, zapornika v Dachauu, po vojni pa po velikem razočaranju kristjana, ki je s praktično neustrašenostjo ubranil svoj krščanski credo. Zakaj vse do konca, do zadnje večerne maše pred smrtnim dnem, si ostal

zvest tisti veri, ki si jo prinesel iz salezijanske zelenice v Veržeju, od sinov sv. Janeza Boska.

Dragi Rudi, če kakšen slovenski učitelj more danes reči s Pavlom žDober boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil', potem si to ti, razbojški Rudi, dobra legenda teh hribov" (Alojz Rebula).

"Strpno ste nam pomagali vstopati v svet učenosti. S pokončno, neuklonljivo držo kristjana ste nas opogumljali za življenje po veri. Gospod učitelj, hvala vam za vašo nesebičnost, v kateri ste izgorevali za mnoge razbojške šolarje, hvala za vse lepe misli in besede ob naših bežnih srečanjih, hvala za vašo vero in pogum" (Pavla Turuk-Dobovšek).

Marta Kramer

Na domu v Mekotnjaku, župnija Cezanjevci, ni več gospe Marte Kramer, kajti 27. aprila 1996 so jo pospremili na pokopališče, kjer čaka vstajenje pravičnikov.

Rajna gospa Marta je bila ena tistih žena, ki je bila pripravljena storiti dobro, kjer je le mogla, ne da bi za to pričakovala kako plačilo. S kako ljubeznijo je samo sodelovala v združenju molivcev za duhovne poklice in pri širjenju Salezijanskega vestnika. Bog, ki se ne da prekositi v svoji velikodušnosti, ji je namenil bogato plačilo. Nam pa naj odpusti, če smo do nje bili premalo uvidni in pozorni. Spomin pri evharistični daritvi pri Mariji Pomočnici na Rakovniku, ki jo je tako častila, naj bo skromen izraz naše zahvale.

Salezijanci naj z osebnimi in skupnostnimi spravno-prosilnimi deli izražajo ljubezen in hvaležnost do sobratov, sorodnikov in dobrotnikov, ki jih je Bog poklical v večnost.

Za rajne dobrotnike in člane salezijanske družine naj se v vsaki skupnosti opravi ena maša 5. novembra. SP76

Dragi naši salezijanci
in drage sestre
Marije Pomočnice!

Dopoldne je rahlo deževalo, a v srcu je bilo veselo. Marija nas kliče in vabi k sebi. Binkoštna nedelja, praznik prihoda Svetega Duha. Vse je združeno na to nedeljo, kjer Marija deli milosti.

Prišli smo na Rakovnik, nehalo je deževati. S polnimi srci zahvale in upanja smo stopili v Marijino svetišče, kjer je Marija že v cvetju čakala na nas in z milostnega kipa gledala na nas. Molila je za nas in mi z njo. "Marija, vse k tebi hiti..."

Pršlo je tisto najlepše, ko smo se v procesiji odpravili z Marijinim kipom k lurski votlini v spremstvu beograjskega nadškofa in metropolita in zavednega Slovenca Franca Perka, sester, mladih, duhovnikov in še mnogo vernega ljudstva.

Vse je bilo prežeto s svežimi utisi na svetega očeta, ki nas je potrdil v veri. Tudi mi smo dokazali, da smo veseli kristjani. Binkoštna nedelja je poseben praznik prihoda Svetega Duha. Ko se z Marijo zbiramo v molitvi, nas je pozdravil in nagovoril nadškof Perko, smo udeleženi v drami odrešenja, ki se je začela z Marijino privolitvijo v Očetovo voljo. Poslušna Svetemu Duhu je spočela Odrešenika sveta Jezusa. Sami se moramo odločiti, po kateri poti bomo šli, po ozki in strmi v odrešenje ali po široki in ravni v pogubo.

Bogu in Mariji hvala za lepo doživetje. Seveda tudi vsem salezijancem za don Boskovega duha in vsem sestram, ki se trudijo pri vzgoji mladih.

Lepe pozdrave.

Zinka Kočevar

V Sodražici so se otroci skoraj vse nedelje postnega časa zbirali v klubu Kresnička. Zelo dejavni so bili na raznih področjih. Ob sobotah so mladi pevci obiskovali pevske vaje, ki jih vodi Matej Košir. Mama Štefka je pripravila povzetek križevga pota, ki so ga otroci po posameznih vlogah prebirali vse nedelje

postnega časa. V duhu priprave na papežev obisk smo izdelovali lesene rožne venčke, skupaj molili in peli.

V tem obdobju smo praznovali tudi materinski dan. Izdelovali smo cvetove iz žice in prozornih nogavic, ki so jih otroci podarili svojim mamicam, starim mamam in še komu. Za praznovanje materinskega dneva smo pripravili nekaj točk in nastopili v domači cerkvi skupaj s pevskim zborom.

V soboto pred cvetno nedeljo smo delovali v treh skupinah. Fantje so ob pomoči gospoda župnika naredili butaro, ki je merila 3 m, dekleta so s pomočjo mamic vezle prtic z motivom jagnjeta, naši najmlajši pa so izrezovali papirne podstavke za pirhe v obliki zajčkov.

Na veliko soboto se je skupina Kresničk in nekaterih mamic zbrala k molitvi pri Božjem grobu. Nekateri otroci so se udeležili tudi velikonočne procesije in tako strnili višek priprav na veliko noč. Tako so bili vredni Božje bližine.

Z velikim veseljem smo z otroki sodelovali nekatere mamice, ki se zavedamo, kako potrebno je prisluhniti našim "najdragocenejšim in najnežnejšim zakladom" in si zanje vzeti nekaj uric nedeljskega prostega časa.

Priporočamo se sv. Janez Bosku in Mariji Pomočnici, naj nam v naših prizadevanjih za dobro mladih pomagata, saj bomo le z njuno in Božjo pomočjo tudi mi lahko prisluhnili potrebam današnjega časa.

Štefka Košir

Sodražica

Spoštovani gospod!

Več kot dva meseca sem bil v bolnišnici v Idriji. Papežev obisk sem spremljal po televiziji. Bilo je zares lepo, posebno v Postojni. Zdelo se mi je lepo kot poezija in obenem škoda, da se nisem mogel osebno udeležiti. Papeža sem srečal leta 1980 na srečanju evropske mladine. Posebno me je ganilo, ker je bilo vse bogoslužje v slovenskem jeziku. Zares hvala drage-mu svetemu očetu Janezu Pavlu

II., da je obiskal tudi tako preizkušano slovenski narod. Hvala mu za vse, kar je storil za nas Slovence.

Imejte se dobro in Bog vas živi!
Roman Brezavšček

Spoštovani!

Vedno z večjim pričakovanjem sprejemem Salezijanski vestnik. In vedno bolj mi je všeč. Lepo, da pišete življenje matere Marjete, mame Janeza Boska. Če pravijo, da jabolko ne pade daleč od drevesa, v tem primeru to stoddostno drži.

Lahko je bilo Janezu Bosku, ko je imel tako razumno, da rečem, čudovito mater. Tudi ona je v nebesih; o da bi prosila ljubega Boga za današnje matere, ki premnoge sploh niso same vzgojene, kaj šele da bi znale vzgajati! Bog naj mnogo njej (Marjeti) podobnih mater.

Lep pozdrav.

Marija Lovše

Spoštovani!

V postnem času so v salezijanski skupnosti ob koncih tednov potekale postne duhovne vaje za mlade. V roku od 15. do 17. marca nas je v Želimlju prišlo 102. Tri dni smo preživel v nekem posebnem ozračju, medsebojni povezanosti pod varstvom don Boska. Pousod je bilo čutiti razdajanje za prijatelje in s tem bogatenje samega sebe.

Dan je bil razdeljen na tri obroke telesne in tri obroke duševne hrane, delo po skupinah in rekreacijo. Ves dan je bil prepleten z ramišljanji, glasbo, petjem in medsebojno izmenjavo izkušenj.

Poudarili smo Božja sporočila človeku: Bodi original, ne prevzemaj maske drugih! Hodi za menoj! Solidarnost do človeka! Ta čas skupnega druženja mi bo po zaslugi voditeljev, organizatorjev in novih prijateljev ostal v najlepšem spominu. Vsem zaslužnim za to srečanje še enkrat iz srca hvala za preživete ure - in Emanuel z vami!

Miran Kačičnik

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Julij

- 5. sv. Ciril in Metod, zavetnika inšpektorije
- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 28. zadnja nedelja v mesecu, na Rakovniku ob 14.30

Avgust

- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 25. zadnja nedelja v mesecu, na Rakovniku ob 14.30

Prijave in informacije o duhovnih srečanjih

Peter Polc, Želimlje 46,
1292 Ig, te.: 061/662-012

Lojze Dobravec, Želimlje 46,
1292 Ig, tel.: 061/662-012

Janez Potočnik, Rakovniška 6,
1000 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

Martin Lisec, Rakovniška 6,
1000 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39

Jože Vidic, Tabor 29, 1380
Cerknica, tel.: 061/791-174

DUHOVNA SREČANJA

Duhovne vaje za dekleta
in fante: 5. - 8. r.

* 14. - 17. julij

* 18. - 21. julij

Prijave: Peter Polc

Duhovne vaje se začnejo prvi dan ob 17. uri in končajo zadnji dan s kosilom ob 13. uri. Število udeležencev v skupini je omejeno.

• POHORJE, KOPRIVNIK

Duhovni kamp
za fante in dekleta od 15 do 17 let

* 14. - 20. julij (Pohorje)

* 18. - 24. avgust (Koprivnik)

Prijave: Janez Potočnik

• USKOVNICA - Uskovniški tedni

* 14. - 20.7., 21. - 27.7. in 28.7. - 3.8.

Prijave: Jože Vidic

• KOPRIVNIK

Tedni salezijanske
mladinske duhovnosti
za fante in dekleta od 17. leta

* 21. - 27.7 in 4. - 10.8

Prijave: Lojze Dobravec

Duhovne vaje na Brezjah

za molivce za duhovne poklice in člane mašne zveze bodo:

1. skupina od 16. do 18. avgusta,

2. skupina od 4. do 6. oktobra.

Začetek srečanja v petek ob 18. uri, zaključek pa v nedeljo s kosilom. S seboj prinesite rjuhe in copate.

Voditelj bo g. Ivan Turk, voditelj molivcev.

Prijave: s. Marinka Bizovičar, Brezje 63, 4243 Brezje,
tel.: 064/738-893

Dnevi so bežali tako hitro. Misel na Boga pa je bila površna. Molitve ob večerih, zaspani priprošnjiški obrazi... V srcu je tičala neizpeta pesem:

*Preišči me, o Bog, spoznaj moje srce,
preizkusi me, spoznaj moje misli
in vodi me po poti večnosti...*

V tišini naših meditacij je Božja navzočnost rasla. Vendar me je Gospod uril v čakanju, učil me je potrpežljivosti, vztrajanja. Kako čudovita je žetev, če se moraš za setev pošteno potruditi. In to hrepeneče čakanje kalitve, majhnost ob spoznanju njegove veličine je milost. Milost. Bil si tako blizu, Gospod. Tvoja glas je drsel v solzah iz mojih oči. Daroval si se zame, ker me imaš rad. Jaz pa sem nevredna tvoje ljubezni, a vendar sem je tako potrebna. Tako dolga je pot, ki vodi v tvoje naročje za vedno. Kličeš me, a ne vem, kam. Mar ne prisluhnem dovolj? Rada imam ljudi in njihove težave. Hvala ti. Ko sem sama majava veja, mi pošlješ ljudi, ki potrebujejo moj smeh, mojo besedo, mojo roko. In takrat nena doma kot zvezda, ki se utrne, ozdravim sama. Kako lepo, skrivnostno lepo. In toliko čudežev nam ti trošiš na pot. Samo videti, slišati, čutiti moraš. Samo to, kar ti je že od samega začetka dano, moraš spraviti v dejanje. Moj vsakdan je moja vera.

Jerneja

Tisti, ki bi se radi v avgustu za dva dni podali v tišino in obiskali Gospo Sveto, se lahko pisno prijavite na naslov:

Jože Andolšek

Volkermarkterstr. 18

A-9020 Klagenfurt-Celovec

BOG BLAGOSLOVI PREDRAGO SLOVENIJO

**Papez Janez Pavel II.
v Sloveniji**

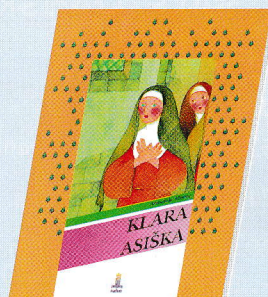
Bogata knjiga v besedi
in sliki o obisku papeža
Janeza Pavla II.
v Sloveniji
vas bo spominjala
na velike dneve,
ki smo jih doživljali
v maju 1996.

V knjigi so zbrani
vsi papeževi govori,
kakor tudi govori
predstavnikov oblasti
in Cerkve
na Slovenskem.
Cena 2550 Sit.

Armando Moore

KLARA ASIŠKA

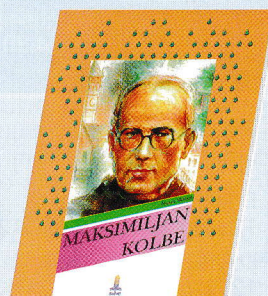
Pobarvanka in zgodba
o prvi Frančiškovi učenki,
ki je v največji revščini
prepevala od veselja.
Cena 450 Sit.

Maria Skibel

MAKSIMILJAN KOLBE

Pobarvanka in zgodba o
poljskem redovnem bratu,
ki je svoje življenje žrtvoval
za družinskega očeta.
Cena 450 Sit.

Tone Ciglar, Ernest Saksida

PUSTITE OTROKE K MENI

Knjiga (Misijonska
pričevanja - 9) govori
o življenju in delu misijonarja
Ernesta Saksida v Braziliji,
ki praznuje 60-letnico
misijonskega poklica,
50-letnico duhovništva
in 35-letnico Don Boskovega
mesta, ki ga je ustanovil
za revno mladino.

